

studentenblad Universiteit Antwerpen

dwars

verkenningsdwars | jaargang 22 | september 2022 | gratis | www.dwars.be

editoriaal

Welkom bij het korps, groentje. Zoals je kan zien zit ik tot over mijn oren in het papierwerk, dus we hebben maar weinig tijd. Eens kijken, we hebben… misstanden bij studentendopen, een rechtenstudent die zijn bronnen niet geciteerd heeft, een stelletje bezopen cantusgangers die een verkeersbord hebben gestolen, een geval van brandstichting… ik voel me nú al oververhit. En dan is het jaar nog niet eens goed en wel begonnen.

Ik had er nochtans zin in, het begin van een nieuw jaar. Nieuwe collega's ontmoeten, interessante nieuwe zaken bestuderen, interviews met verdachten afnemen, dat zijn toch de nobelste bezigheden die je kan hebben? Ik ben blij dat ook jij dit pad hebt gekozen. Had jij dat ook niet, die hunkering, die voorpret deze zomer?

Ikzelf kon er absoluut niet tegen, die gedachte dat alles in de wereld door blijft gaan, dat er constant, achter elke hoek in deze buurt, wat nieuws te ontdekken valt en dat ik daar dan braafjes op m'n handen moest blijven zitten. Goed, vakantie, leuke reisfoto's, eens wat tijd met de familie en de hond doorbrengen, redelijk plezant allemaal, maar na een week of twee heb je dat toch ook wel gehad. Per slot van rekening heb je hopelijk, net als ik, deze richting gekozen omdat je er gepassioneerd over bent. Dan doet eens in de zoveel tijd een pauze wel deugd, maar drie maanden? Da's genoeg om iemand op de kast te drijven!

En dan mag ik eindelijk weer beginnen, en sta ik al gelijk weer bijna in het rood. Gelukkig is dat al niet meer zo erg als de eerste dag dat ik hier terechtkwam, hoor. Ja, nog niet zo lang geleden liep ik hier precies zoals jij binnen. Niet wetend waar ik moest zijn, steeds de namen van al mijn nieuwe collega's vergetend… om nog maar te zwijgen over al die wildvreemde dossiers die op mijn bureau gesmeten werden.

Niet dat ik je bang wil maken hoor, afgezien van een paar excuusmailtjes over dossiers die te laat op het bureau van m'n baas kwamen is het allemaal wel losgelopen. Soms glipt een zaak je eens door de vingers, maar je zal zien dat je altijd een nieuwe kans krijgt om de schurk te grijpen. Laat het je vooral niet ontmoedigen!

Goed, terzake. Ik zal je een beetje op weg helpen. Al die kleine zaakjes, daar leer je helemaal niks van. Die corruptieschandaaltjes handel ik wel af, ik heb daar zo m'n mannetj… collega's voor. Nee, zo'n beginner als jij leert het meeste als je met je poten midden in de modder staat. Je hebt het misschien al op de cover zien staan, maar er is iets verschrikkelijks gebeurd, iets waar ik alleen onze veelbelovendste mensen op wil zetten. De detective van die zaak zit hiernaast, breng hem maar vast een bezoekje. Het is een beetje een *speciale*, maar je zal zien dat hij best meevalt. Als hij goed geslapen heeft.

Veel succes, groentje.

Dominique

4 **oude zoden, weinig dijk**

6 **universitair alfabet**

11 **Bierman**

12 **de koepelkringen**

20 **help, mijn stressniveau staat in brand**

27 **@ Fundum**

30 **De Studentenraad**

32 **de culturele verenigingen**

37 **Antwerpse plekjes**

41 **schaken en puzzelen**

44 **doorbraken**

46 **het laatste woord**

47 **poëzie**

Moet je je laten dopen om erbij te horen? Zijn die welkomstrituelen diep traumatiserend of juist het toppunt van verbinding? *dwars* licht de controversiële dooprituelen eens door om je een handleiding te geven.

De campussen van Universiteit Antwerpen staan vol gebouwen met een *interessante* geschiedenis en *interessante* bouwkeuzes. Een kleine inleiding tot de plekken waar je binnenkort meer tijd zal spenderen dan je misschien verwacht.

colofon

dwars is het redactioneel onafhankelijk studentenblad van Universiteit Antwerpen, gemaakt voor en door haar studenten. Het magazine verschijnt minstens drie keer per semester en wordt gratis verdeeld op de campussen van UAntwerpen.
Op **www.dwars.be** vind je met stevige regelmaat nieuwe *content*.

Dit nummer werd afgesloten op 28 augustus 2022.
Vragen, opmerkingen en suggesties alsook lezersbrieven zijn van harte welkom. Anonieme brieven komen niet in aanmerking. De redactie behoudt zich het recht ingezonden stukken in te korten of niet te plaatsen.

Oplage: 1.500 exemplaren. V.U. Dominique Geschiere.
Prinsesstraat 16, 2000 Antwerpen

adverteren@dwars.be ■ contact@dwars.be ■ werving@dwars.be

co-hoofdredacteurs	Dominique Geschiere ■ Margaux Albertijn
coördinator	Tim Vermeiren
redactie	Amber Peeters ■ Edith Coen Dominique Geschiere ■ Gert Van Langendonck Hanne Collette ■ Margaux Albertijn Matthias Vangenechten Milan Martinez Sanchez ■ Pebbles Antonissen Tim Vermeiren
poëzie	Benjamin Heirbaut
eindredactie	Dominique Geschiere (verantwoordelijke) Edith Coen ■ Fee Wouters ■ Hanne Collette Lucas Van Laoveren ■ Margaux Albertijn Matthias Van Laer ■ Pebbles Antonissen Sofie Terryn ■ Thomas Voet ■ Tim Vermeiren
beeld	Amber Peeters (verantwoordelijke) Edith Coen (verantwoordelijke) Dominique Geschiere ■ Hanne Collette Joke De Wilde ■ Margaux Albertijn Pebbles Antonissen ■ Sophie Van Reeth
cover&back	Amber Peeters ■ Fien Pauwels
vormgeving	Dominique Geschiere ■ Edith Coen ■ Jana Scheers ■ Margaux Albertijn ■ Tim Vermeiren
PR	Margaux Albertijn
sociale media	Pebbles Antonissen (verantwoordelijke)
IT	Stan Schepers ■ Stein de Groof
drukkerij	EPO
met dank aan	ASH ■ ASK-Stuwer ■ De Bromvlieg De Mimosaurus ■ De Rode Loper De Studentenraad ■ SCS Students for Students ■ Unifac ■ UKA @ Fundum

oude zoden, weinig dijk

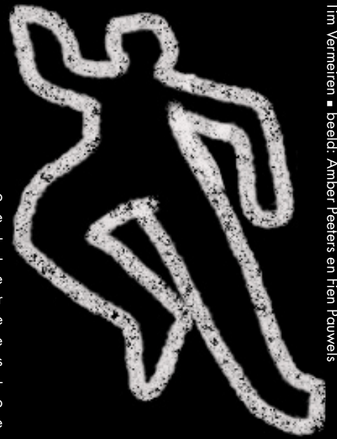
tekst: Tim Vermeiren ■ beeld: Amber Peeters en Fien Pauwels

Aan (nieuwe) dingen beginnen kan best vervelend zijn. Maar het is nog niet half zo vervelend als de joelende scholieren die vinden dat de eerste middagpauze van het schooljaar hun het recht geeft om mij uit mijn slaap te wekken. Ik zie het, voor de laatste keer uit mijn oude kot hangend, aan: de middelbaargangers in de Lange Winkelstraat die weer terug naar hun versleten schoolbanken schuifelen. Zelf kan ik me niet meer herinneren wanneer september me nog aan school deed denken. Al een half decennium is de maand diep ademhalen voor de waanzinnig drukke oktobermaand van paljassen – werkwoord – met oude en nieuwe soortgenoten. Het smaakt naar meer, maar elk jaar minder.

Ik snuif pro forma aan een T-shirt waarvan ik denk dat ik het heb gewassen, maar dat ik nooit in de kast heb gelegd en denk onwillekeurig tijdens het aantrekken aan de scholieren die net studenten zijn geworden. Deze lieden zijn oud nieuws voor me; de honderden, wat zeg ik, duizenden studenten die voor de eerste maal hongerig door onze inkomhallen en campusstraten duizelen. Elke herfst rukken de onbeschreven bladeren zich stapsgewijs los van hun veilige wortels en nestelen ze zich in de gewijde grond van de universiteit. Een proces dat meestal beholpen wordt door een laag bier, al zweren er steeds meer bij de geheelonthouding. Een goed recht, dunkt me, terwijl ik een teug warme *Cara Pils* van eergisteren naar binnen speel. Als student van de oude stempel vind ik verspilling een zonde.

Voor net zo'n dwarrelend blad moest ik al een tijd geleden op het redactielokaal zijn. De opdracht die ik van onze nieuwe korpschef-hoofdredacteur had gekregen was om een imaginaire nieuweling aan te spreken. Het kader waarvoor gekozen werd, is een spannend onderzoek van de redactionele recherche van ***dwars***. Het is een ietwat geforceerde metafoor die wat zwaar op mijn maag ligt, al kan dat ook het schrale bier zijn. Hoe dan ook ben ik te laat voor mijn afspraak: de in het krijt geschreven deadline ligt al even achter me, telkens overschreden en overschreven. In de late zomer vallen de bladeren van mijn almanak in rampspoed neer. Ze liggen op de grond van ons redactielokaal, de mooie geruststellende datums twaalf, dertien en veertien vallen te lezen, maar hun werkelijke waarde is de slinkende tijd die ik heb om deze hele zaak binnen te halen.

Ik hang al te lang rond in deze omgeving, ik zie het in de rectors ogen als onze blikken kruisen op een receptie: 'Zit jij hier nu nog?' lijken ze me te vragen. Ik beantwoord hem steeds met eenzelfde blik. Het is niet onlogisch dat ik een welkomstwoord moet voeren, de kneepjes van het vak student-zijn aanleren; je hoort uiteindelijk na meer dan een half decennium unieflopen iets te vertellen hebben over hoe alles werkt, maar tegelijk ben je zo'n stuk meubilair geworden dat je twijfelt of het nog wel je plaats is. Het leven moet uiteindelijk vooral doorgaan, schiet me te binnen terwijl ik bijna overreden word. De wellicht ziedende blik achter het stuur negeer ik; ik blijf de straat doorkruisen zoals ik dat doe met mijn studies: op het dode gemak.

dwars is het studentenblad van UAntwerpen. Maandelijks vind je op elke campus een nieuwe editie vol levensveranderende artikelen en puzzels.

GreenOffice is het duurzaamheidsnetwerk aan UAntwerpen. Je kan hen contacteren via greenoffice@uantwerpen.be.

Taalmaat is een project voor en door studenten: anderstalige studenten worden gekoppeld aan Nederlandstalige studenten aan UAntwerpen, KdG en AP om het Nederlands te oefenen in een informele context.

Wat is deze baan een klucht, bedenk ik me als ik de Grote Kauwenberg indraai. Hoe moet *ik* van alle mensen, de jeugd inbreken in het wel en wee van hun aangebroken studentenleven. Tussen mezelf, een doorwinterde *millennial*, en ons doelpubliek, een oneindig variété aan *zoomers*, ligt niet enkel tijd, maar een wereldbeeld, een eigen taal, en vooral een hele hoop studiepunten. Mijmerend staar ik het vernieuwde logo van UAntwerpen aan. Toch wat mottig van mijn koningsontbijt staar ik naar mezelf in de overdreven grote ramen die vast moeten duiden op de openheid van onze instelling. Hopelijk komt mijn warhoofd niemand tegen die ik ken – een naïeve droom in het dorp dat onze universiteit eigenlijk is. Een wazige groet uitend aan minstens vier beleefd glimlachende medestudenten besef ik dat ik verdomd veel onzin uit mijn mouw ga moeten schudden voor er iets zinnigs op papier zal staan.

Ik moet er een hartig woordje over spreken met onze korpschef-hoofdredacteur, zo'n lullige Hollander met een tandpastaglimlach die de verse studenten wellicht *groentjes* noemt. En ja, groen blijft zo'n generatie wel even, maar vers blijven ze niet lang. Op enkele weken tijd zullen de propvolle ochtendlessen vol grote ogen stelselmatig leger worden, de ogen van hen die blijvend de discipline tonen om vroeg uit de veren te komen steeds kleiner wordend. Zo begint de jaarlijkse sluipmoord op onschuld en onwetendheid; de ontelbare manieren om je studententijd te verkwisten aan vrienden maken, het genieten en creëren van cultuur, opnemen van engagement en, als het even meezit, haal je nog een diploma ook.

Als het gaat om vrijetijddieverij is elk studenteninitiatief stuk voor stuk crimineel. Van *usual suspects* zoals de studentenclubs en hun rites tot de wereldverbeteraars van **GreenOffice**, van je podiumtalenten ontwikkelen tot **Taalmaat** worden. Er zijn verdacht veel mensen die menen dat je hun aandacht waard bent. Dus daarom dit corrupte voorstel: geef een beetje van je tijd aan ons en we helpen je al het snuisterbare te filteren. Wij zijn onlosmakelijk deel van het milieu, met onze voeten in de modder willen we je de hand reiken, zodat het best aangenaam ploeteren is. Het is namelijk aan ons zelfverklaarde speurneuzen om je het vergrootglas te reiken en te klinken op het nieuwe begin. Onze stiel blust geen brandjes, we maken er gewoon mooie foto's van. ■

het ABC-dossier

leerrijk, letterlijk, letterrijk

tekst: Dominique Geschiere, Jana Scheers, Margaux Albertijn, Tim Vermeiren ▪ beeld: Margaux Albertijn

actief pluralisme

Je zal in je tijd aan UAntwerpen horen dat onze universiteit de mond vol heeft over ‘actief pluralisme’. Het is vooral een hele mond vol woordsalade en omdat we nog 25 andere letters voor de boeg hebben korten we een boel in. Actief pluralisme is een houding ten aanzien van de levensbeschouwelijke diversiteit van de hedendaagse samenleving. UAntwerpen wil enerzijds niemand uitsluiten omwille van hun (religieuze) overtuigingen, maar tegelijk inhoudelijke positionering van die levensbeschouwingen aanmoedigen. Dat doet het door passieve neutraliteit (die volgens nogal wat moderne denkers niet eens bestaat) zoals die bij de overheid bestaat te verwerpen en een open, genuanceerde dialoog binnen, maar vooral ook tussen, overtuigingen te voorstaan. Kwatongen spreken echter over een jezuïetentruc die het Katholieke UFSIA afdwong tijdens de eenmaking tot UAntwerpen met de eerder vrijzinnige RUCA en UIA om niet te veel kruisbeelden te moeten verwijderen in naam van godsdienstige neutraliteit. Waar de slinger exact hangt, kunnen we je niet zeggen, maar feit blijft dat er een specifiek orgaan, Centrum Pieter Gillis, tot op de dag van vandaag (en volgens sommigen tot vervelens toe) blijft nadenken, debatteren en verhalen over wat actief pluralisme is en waarom het belangrijk is.

buitencampus

De niet altijd geapprecieerde verzamelnaam voor de campussen Drie Eiken, Groenenborger en Middelheim. Arrogante stadscampussers bekijken de buitencampus als een vermeende exclave van de universiteit, ver weggestopt in de jungles van Wilrijk. Volgens de overgeleverde mythes worden hier met duistere krachten ICT-sjamanen en medicijnmannen opgewekt.

cantus

De latinisten zullen dit herkennen als ‘zang’ en het heeft er inderdaad in de verte iets mee te maken. Een cantus is een zangfestijn waar af en toe een biertje gedronken wordt volgens duizend-en-een regels waar niemand het ooit over eens geraakt, maar met stevige regelmaat ontaardt in een zuipfestijn waar af en toe een liedje gezongen wordt. Toch is alcohol geen verplichting. Wat echter nog minder een verplichting is, is goed kunnen zingen (daarvoor blader je best door naar pagina 35). Cantussen – net als liefde is het ook een werkwoord – gebeurt het liefst in beschimmelde kelders.

dopen

Velen vinden het doopritueel niet meer van deze tijd. Of je het daar wel of niet mee eens bent, maak je als kritisch en zelfstandig student uiteraard zelf uit. Als je graag toetreedt tot *the bad place* en je de genade van Christus aan je voorbij wil laten gaan, is dat jouw zaak. We studeren uiteindelijk aan een actief pluralistische universiteit. Ah, dàt dopen, meer daarover vind je op pagina 16.

eerste zit

Je krijgt twee pogingen, hoera! De meeste studenten proberen voor zo veel mogelijk vakken te slagen in ‘eerste zit’, al gaat dat soms gepaard met een strategische keuze om een vak ‘naar tweede zit te schuiven’ in de hoop dat de gewonnen studietijd genoeg is om voor de rest te slagen. Voor een selecte club studenten is de eerste zit slechts een generale repetitie voor de échte examenperiode in augustus; hun credo luidt: ‘Negen maanden vakantie, drie maanden strijden’.

filosofie

Een verplicht vak voor zo goed als elke universiteitsstudent en niet zonder reden. Nadenken schijnt belangrijk te zijn; *ergo*, nadenken over nadenken is nóg belangrijker. Je wordt tot kosmopoliet gekneed door te herkauwen wat gezegd werd door voornamelijk dode, rijke, oude, witte mannen. Filosofie heeft als nut het nutsdenken te doorbreken en staat stil bij het feit dat we zo weinig stilstaan bij de dingen. Ondanks dat je leert te weten dat je niets weet word je toch verwacht een examen af te leggen. Dat examen wordt steevast wordt geadverteerd als peilend naar inzicht, maar meestal blok je het redelijk efficiënt vanbuiten zonder veel nadenken.

galabal

Het hoogtepunt van elke studentenclub; op de doop, ontgroening, ledendag, kiesweek en wisselcantus na. Het galabal wordt vaak gecombineerd met een diner waar geschranst wordt om een *fondke* te leggen om vervolgens evenveel te *zuppe*, *muile* en *späuwe* als anders, maar dit keer duur. Uiteindelijk is het een excuus om vol trots in je zondagskledij het betere marginale zwijn uit te hangen.

hogeschool

Plan B.

ICT

Error 404: door een onbekende fout kon Blackboard niet geladen worden. Probeer het later nog eens!

jaar

Een term die tot grote irritatie van nogal wat studenten courant blijft als manier van spreken over je studievoortgang. ‘In welk jáár zit je nu?’ is de onschuldige vraag op familiefeesten, waarop menig student sinds de invoering van het studiepuntensysteem in 2008 op geen enkele andere manier kan antwoorden dan in helften, derden, kwarten en ‘meegenomen vakken’. Hoewel er inderdaad drie ‘jaren’ zijn in het zogenaamde modeltraject van elke bacheloropleiding weten échte studenten dat dat modeltraject voor plebs is. Voor meer info verwijzen we je graag door naar het kabinet van Ben ‘hard knip’ Weyts.

KU Leuven

Sinds KU Leuven ook enkele opleidingen in Antwerpen aanbiedt, rispt er af en toe wat frustratie op bij UAntwerpen. De oudste universiteit van België stelt zich volgens onze rector oncollegiaal op, al werden in het verleden termen als ‘expansiedrift’ en ‘academisch kolonialisme’ niet geschuwd. Zelf kunnen we het heus vinden met onze collega’s van KU Leuvens studentenblad *Veto*. Tot nog toe werden nog geen studenten ingelijfd om de gewapende strijd aan te gaan.

loslaten

De universiteit is meer dan enkel studeren; het is ook leren leven. En hoewel die beide woorden evengoed beginnen met dezelfde letter als letter, is loslaten van deze vier datgene wat je het meest zal bijblijven – tenzij je ook dat loslaat natuurlijk. Een examen, een studierichting, de verwachtingen van je ouders, een gezond concept van liefde… allen zijn het zaken die je zal leren loslaten in de jaren vol persoonlijke crisissen die volgens zo goed als iedereen de beste van je leven heten te zijn. Dat belooft!

muilen?

nee.

Toch bedankt!

onderwijszoek

Als student zie je de universiteit vooral als onderwijsinstelling: een school voor slimme mensen. Universiteiten daarentegen zien zichzelf meer en meer als onderzoeksfabrieken; het stelletje jengelende snotneuzen dat er onderwijl iets bijleert is slechts een stuk maatschappelijke dienstverlening waarmee subsidies binnengehaald worden. Onderzoek staat centraal aan een universiteit en daarom zal je tijdens je universitaire loopbaan ook zelf onderzoek moeten uitvoeren in de vorm van bachelor– en masterproeven; ellenlange papers die een flink brok van je studiebelasting uitmaken en waar je een heel jaar naar toe werkt en vervolgens een kwartier voor de deadline inlevert. Onderzoek bestaat uit doen alsof je niet citeert door te parafraseren, wat eigenlijk ook niet mag, maar dat op een manier doen die niet lijkt op parafraseren en dan de rest van het semester erop hopen dat niemand die literatuurreferenties nagaat. Dat laatste komt vaak voor omdat professoren en assistenten te druk bezig zijn met… onderzoek.

praesidium

De naam voor het collectief aan studenten dat het bestuur uitmaakt van een studentenclub. Ondanks dat elk woordenboek 'presidium' schrijft, moeten studenten speciaal doen. Je herkent praesidiumleden aan het dikke lint om zichzelf van het voetvolk te kunnen onderscheiden. Omdat hiërarchie belangrijk is, maken ingewijden ook binnen een praesidium nog eens een verschil tussen hoog- en laagpraesidium. De leider van zo'n cult heeft als titel praeses en leidt zowel de club als de cantussen, al moet die op dat moment met 'senior' aangesproken worden. Elk praesidium is zonder uitzondering kandidaat om eigen soapserie te krijgen op het slechtere televisiekanaal.

QR-code

Deze *dwars* staat er vol van, benieuwd naar een specifieke uitgelichte vereniging? Scan en je komt op hun website.

recyclen

Het milieu is belangrijk, daarom recyclen we bij *dwars* elk jaar onze inhoud. Of dacht je dat we elk jaar een ander ABC'tje schrijven?

statistiek

Heeft de naam hét grote *buisvak* te zijn in nogal wat opleidingen, vaak de 'zachte wetenschappen' waarin regelmatig studenten terecht komen die minder happig zijn op wiskundige zaken. Nochtans valt statistiek goed mee: als je tijdig oefeningen maakt en aandachtig bent in de les kan je het vak zonder problemen afleggen. Tenzij je maar drie uur wiskunde had in het middelbaar, dan kan je alvast beginnen panikeren. Veel plezier!

TD

Op een *thé dansant* zal je weinig thee voorgeschoteld krijgen. Een TD is een feest georganiseerd door en voor studenten, met alle gevolgen van dien. Omdat ze meestal doorgaan op weekdagen blijft het doelpubliek beperkt tot studenten, al ontmoet je occasioneel een verdwaalde werkloze. De muziekstijl kan erg variëren en wordt voornamelijk bepaald door welke dj's de organiserende praesidia in kwestie in het persoonlijke netwerk hebben zitten. Ondanks de mogelijke verschillen zal je merken dat elke TD een beetje op elke andere TD lijkt. Zie ook: xtc-koffieshop.

UA

De foutieve schrijfwijze van Universiteit Antwerpen, dat volgens de officiële richtlijnen enkel mag afgekort worden als UAntwerpen. Ook fout: 'de UAntwerpen' of 'de Universiteit Antwerpen' (maar wel: de universiteit van Antwerpen – al weet je dan niet over de welke het gaat, *thanks* KU Leuven). Dat er op de universiteit een belachelijke hoeveelheid verwijzingen zijn met 'UA' in de naam, zoals bijvoorbeeld de UA Sportraad, en dat zowat elk personeelslid een lidwoord voor de instelling plaatst, veroorzaakt geen cognitieve dissonantie. UAntwerpen houdt zoals ~~elk bedrijf~~ elke onderwijsinstelling van haar gecoördineerde imago.

voordrink

Voor de ene student een aperitiefje voor het uitgaan, voor de andere het hoofdbacchanaal waar zo veel mogelijk Cara Pils en zakwijn wordt verzwelgd zodat ze op het tragische moment dat ze eindelijk, na minstens één figuur die te vroeg piekt en één uur tevergeefs proberen te vertrekken, op het feest aanstrompelen geen geld meer moeten uitgeven, maar dat alsnog doen omdat ze te dronken zijn om conservatief met hun gelimiteerde budget om te gaan – zei er iemand shots? Voordrinks kunnen gezelliger zijn dan de geplande festiviteiten, maar zijn evengoed notoir om hun kringverjaardagsgevoel waarbij enkel de extraverte leden van de elkaar-van-haar-noch-pluimen-kennende-groep iets in de pap te brokken hebben. Kom je op een voordrink, verwacht je dan aan drankspelletjes die iedereen al op hun veertiende ontgroeid had moeten zijn en, belangrijker, kom niet met lege handen.

werkstudent

Werkstudenten zijn mythische figuren die soort van in je les zitten, maar ook niet. Je vindt hen in Facebookopleidingsgroepen op zoek naar samenvattingen en notities en in groepswerken, compleet verwilderd en over het algemeen niet in staat om samen te komen op een christelijk uur. Hoe ze het allemaal gedaan krijgen, is voor iedereen een raadsel, incluis voor henzelf.

xtc-koffieshop

Moderne variant van *'t ex-kofschip*. De gemiddelde professor is nog steeds enorm anaal over dt-fouten – niet te verwarren met foute TD's. Dit geheugensteuntje zet aanzienlijk grotere ogen dan zijn voorganger en houdt je gelukkig door geen punten te verliezen; een dt-fout is immers snel gebeurt.

yuppie

Een uit de jaren '80 stammende term voor *young urban professionals*, waarmee je in je universiteitsleven ongetwijfeld in aanraking zal komen. Yuppies worden gedefinieerd als net afgestudeerden die een goed betaalde baan hebben en in een stadsomgeving gedijen. Plots beseffend dat het werkleven toch ook niet alles is, zoeken ze vaak nog aansluiting bij de studentenpopulatie waar ze nog net deel van uitmaakten. Pluspunt: ze betalen vaak je drankjes. Minpunt: ze zagen voornamelijk over zichzelf en 'hunnen tijd'. Zie ook: loslaten.

Zomaar een Dak

De laatste letter van dit ABC'tje verwijst, zoals dat hoort, naar de eerste en als er een plek is waar de laatsten de eersten zijn, is het Zomaar een Dak. De naam is afkomstig van het kerklied *Zomaar een dak boven wat hoofden* van Huub Oosterhuis. Zomaar een Dak is dan ook gekend als *'t u-pé* (Universitaire Parochie), de pastorale dienst van UAntwerpen die nog stamt uit de tijd van UFSIA en een van de zaken was die door de vermeende 'jezuïetenregeling' genaamd actief pluralisme gered werd van de laffe neutraliteitswaanzin. Ondanks (of net dankzij?) de oorsprong en blijvende werking is het een *safe space* voor iedereen die met zingeving bezig is: spirituele twijfelaars, vrome gelovigen, onverschillige agnosten en atheïst-tot-in-de-kist-types. De zingevingsvragen worden concreet ingevuld door in de zetels te hangen en de genade te ontvangen van de Jura GIGA X3C, een prachtige espressomachine die je gratis fairtradekoffie schenkt. Het gebouw wordt gebruikt door studentenverenigingen om kleinschalige activiteiten te organiseren en de vier pastorale medewerkers, onder wie onze Bierman, heten je welkom om jezelf thuis te voelen.

Bierman

tekst: Gert Van Langendonck ■ beeld: Sophie Van Reeth

De pastor en het bier, er is geen duo dat meer onafscheidelijk is. Als pastorale superheld schrijft Gert Van Langendonck ons met zijn geestelijk vernuft op weg naar de beste smaken in het bierlandschap. Prosit!

Wie zich verplaatst tussen de verschillende campussen van Universiteit Antwerpen zal zich mogelijk verwonderen over de enorme hoeveelheid woningen, winkels en cafés die men daar kan aantreffen, alsmede de grootste containerhaven van Europa. 'Een stad met grootstedelijke kenmerken' zou onze rector met enige academische nuance over deze Scheldebocht zeggen. 'De Metropool' zeggen de Antwerpenaren zelf, in de volstrekte zekerheid dat bescheidenheid als begrip wel bestaat maar slechts zijdelings op hen betrekking heeft, bijvoorbeeld als iets waar de Antwerpenaar beter in is dan de rest van het land.

Niet geheel toevallig heeft de beste stad van de wereld met De Koninck en Seef meteen ook twee van de beste bieren ter wereld in huis. Dit is gebleken uit een onderzoek van de Universiteit Antwerpen uit 2018, waarin aan alle Antwerpenaars uit heel de wereld werd gevraagd welke bieren het beste zijn. De Koninck en Seef kwamen daarbij als beste naar voren, op de voet gevolgd door 'andere bieren'. De relaties tussen de stad en de universiteit zijn sinds dit onderzoek overigens sterk verbeterd. Naar het schijnt hangen in café Den Engel tegenwoordig zelfs professoren en lokale politici samen aan de toog na de gemeenteraad terwijl ze pindanootjes in elkaars mond werpen. Het onderzoek zelf is helaas in de recente brand op de stadscampus verloren gegaan, maar de resultaten worden door niemand openlijk betwist.

Rest Bierman nog om iets over deze bieren zelf te vertellen. De Koninck is een helder amberkleurig bier in Engelse stijl. Het is een smakelijk en verfrissend bier dat gul geschonken en dorstig gedronken wordt. De inmiddels met uitsterven bedreigde naoorlogse gewoontedrinkers hebben in de Antwerpse volkscafés ontelbare *bollekes Koninck* naar binnen gegoten. Tegenwoordig is het bier wat minder populair, maar niets roept meer de sfeer op van het bruisende Antwerpen uit de jaren '70 en '80 dan een goed getapte Koninck.

Seef is dan weer het oude bier uit de Antwerpse Seefhoek, de volkswijk achter het Sint-Jansplein waar ook Students on Stage voor de stadscampus zal plaatsvinden. Het is een prachtig blond bier met een plezante kruidige smaak dat zich verheft boven de middelmaat door een ongefilterde, bijna melkachtige troebelheid. Troebele bieren durven wel eens wrang of plakkerig uit te vallen, maar daar is niets van terug te vinden in Seefbier. Het bier wordt in heel Antwerpen geschonken in stevige rechte glazen, wat toch een heel ander handgevoel geeft dan de ronde vormen van De Koninck.

Seef of Koninck, Koninck of Seef. Wat u ook drinkt, beste student, geniet van de smaak en geniet met volle teugen van het leven, maar stem de consumptie af op het feit dat in De Metropool een half miljoen mensen op een kleine ruimte met elkaar moeten samenleven. Van het reduceren van deze twee prachtige bieren (en bij uitbreiding alles wat onder de categorie *andere bieren* valt) tot eenvoudige dragers van alcohol is nog nooit iemand beter geworden. ■

Antwerpse stadsbrouwerijen

SOS eerste week

tekst: Margaux Albertijn ■ beeld: Maarten Van der Auwera

Er is maar één eerste week van het academiejaar. Het is elk jaar weer een drukte van jewelste dankzij alle openingsevenementen en eerste lessen. Soms is het ietwat overweldigend, maar tóch kijk ik ernaar uit. Ik sta niet alleen: Jannes Van Dijck, voorzitter van koepelkring Unifac, noemt het zijn favoriete week van het academiejaar. Aangezien Unifac met Students on Stage een van de grootste evenementen organiseert in die week is Jannes' agenda behoorlijk druk, maar de liefde roest niet.

Unifac is de koepelkring van het studentenleven aan de Stadscampus. Een koepelkring vormt de schakel tussen de student, de kringraad, UAntwerpen en Stad Antwerpen. In de praktijk houdt dat in dat Unifac bijvoorbeeld veel evenementen organiseert, waaronder Students on Stage en enkele activiteiten op Verkenningsdagen. Op die manier kom je als eerstejaarsstudent onrechtstreeks wel bij Unifac over de vloer. "Ik denk dat je als eerstejaars eerder terecht komt bij de studentenverenigingen die onder onze koepel vallen dan bij ons", zegt Jannes. Wat me niet tegenhoudt om met Jannes te babbelen over die glorieuze eerste week van het academiejaar. Zo snel is hij niet van me af.

Als eerstejaars liep ik verloren in de gevulde kalender van de eerste week en het gangendoolhof van UAntwerpen. Waar moest ik best naartoe? Ik volgde de massa maar. Jannes brengt raad: "Ik denk dat je best zo veel mogelijk tijd vrijmaakt om die eerste week te ervaren." Na een infosessie van je opleiding zakt voornoemde mensenmassa op maandag af naar het Sint-Jansplein voor Students on Stage. "Dat is het ideale event om het begin van het academiejaar te vieren. Het is hét moment om lid te worden van een club. Aan elk kraampje van de studentenverenigingen kan je, naast de lidkaart, iets te eten en te drinken krijgen. De gezelligheid daar is om over naar huis te schrijven – iedereen is daar om te vieren." Daar stopt de eerste week niet: de dinsdagen en woensdagen zijn vaak gevuld met de welkomstactiviteiten van de verschillende studentenverenigingen. Op donderdag vindt de academische opening plaats, een ceremoniële opening met bijvoorbeeld een speech van de rector. Daarna is het StuDay, een gratis festival op Spoor Oost voor alle studenten in het Antwerpse.

Jannes zelf timmert mee aan Students on Stage. "We werken met iets meer dan de helft van ons team actief om alles in goede banen te leiden. De taken worden goed verdeeld, daar niet van, maar het blijft toch wel een beetje stresserend. Je wil dat het goed gaat, hè? We beginnen al met de voorbereidingen voor Students on Stage in mei. Achter de schermen zijn er namelijk veel verschillende aspecten. Zo moeten we met alle studentenverenigingen van de kringraad communiceren. Stuk voor stuk hebben zij kraampjes, verkopen ze eten en hebben dus elektriciteit nodig, waar wij ze aan moeten helpen. Ook zitten we samen met de Stad om ervoor te zorgen dat we de nodige vergunningen krijgen, dat we aan al het nodige materiaal geraken..." Dat klinkt als veel werk, denk ik hardop. "Het lukt wel", lacht Jannes. "We organiseren het al enkele jaren, dus er zit knowhow in ons team."

nieuwe ik, nieuwe mensen

De eerste week is energiek: iedereen is klaar voor een geheel nieuw begin en dat vertaalt zich ook naar een hoge sociale factor. Jannes knikt: "Die eerste week kan je overal nieuwe mensen leren kennen." Nu, de mogelijkheid om veel mensen te leren kennen houdt evengoed in dat je veel ándere mensen leert kennen. Je ontdekt verschillende levensstijlen en je ontmoet mensen met heel andere perspectieven. Over hoe inclusief het studentenleven is, kan je discussiëren – er zijn genoeg debatten over doopritueles en het onderwijs om dat punt te illustreren. "Ik denk dat het studentenleven op dit moment vrij inclusief is, maar het kan altijd beter", zegt Jannes. "We denken meer na over hoe we het studentenleven inclusiever kunnen maken, zodat iedereen zich welkom kan voelen. Neem nu onze sollicitaties, bijvoorbeeld: daarbij zien we het juist als een pluspunt als iemand een ander perspectief heeft dan wij, voor ons is dat een verrijking. Zo vinden we het belangrijk om onze evenementen rolstoeltoegankelijk te houden, dan is het perspectief van iemand in een rolstoel ook essentieel om dat ook op een goede manier te bewerkstelligen."

Die visie zet zich door op alcoholgebied. Een paar jaar geleden was het vrij normaal dat zowat iedereen dronk. Jannes beaamt dat: "Toen ik zelf eerstejaars was, was het naar mijn idee nog de norm dat je móést drinken om je te laten dopen. Maar dat verandert: het wordt langzaamaan normaal om niet te drinken. Bij studentenclubs worden er nu alternatieven voorzien voor leden die zich willen laten dopen maar niet drinken. Daarover wordt ook niet meer denigrerend gedaan, dat is gewoon een persoonlijke keuze." Ook op cantussen verandert het tij: er wordt meer en meer waterkannen voorzien. Zo zijn er ook clubs die een apart tarief aanrekenen voor waterdrinkers of voor cantusgangers die hun eigen drank meenemen. "Met Unifac willen we daar ook aandacht voor hebben. Vanaf dit jaar werken we samen met Vagga, een organisatie die verbonden is aan het Centrum voor Geestelijke Gezondheidszorg. Samen met hen willen we een inclusiever alcoholbeleid uittekenen naar het komende academiejaar. We zetten een waterkan op de voortafel, we serveren vanaf dit jaar frisdrank voor wie geen bier wil drinken. Met Unifac willen we voor een inclusief studentenleven gaan." ■

Unifac is de koepelvereniging van het studentenleven aan de Stadscampus. Unifac heeft vier pijlers. Één, ze informeren studenten via onder andere hun Facebookpagina. Twee, ze organiseren evenementen, waaronder Students on Stage en enkele activiteiten op Verkenningsdagen. Drie, via de verschillende raden in Antwerpen vertegenwoordigt Unifac mee de belangen van de studenten. Vier, ze coördineren twintig clubs op de Stadscampus. Deze coördinatie verloopt via de kringraad. In de kringraad zetelen die clubs om het studentenleven samen in goede banen te leiden. Deze kringraadclubs zijn de studentenverenigingen van de Stadscampus. Onder hen vind je faculteits- en departementsclubs, maar ook verenigingen die elkaar vinden in een gedeelde liefde voor Duvel, het kotleven of het goede doel. Voor ieder wat wils dus.

feest in ‘t fort

tekst: Tim Vermeiren

UAntwerpen is een jonge universiteit. Slechts twintig jaar geleden sloegen drie kleine instellingen de handen in elkaar om een Antwerpse universiteit te maken. Een van de weinige restanten van die eenmaking zijn de verschillende, nogal ver uit elkaar liggende campussen. Aan de ene kant heb je een campus in het midden van een metropool vol (ont)spannends; aan de andere kant heb je drie kleinere ‘groene’ campussen in en rond randgemeente Wilrijk: Groenenborger, Drie Eiken en Middelheim. Met aanzienlijk minder uitgaansgelegenheden in de rand ben je als student op *den buitencampus* daarom afhankelijk van de Wilrijkse kringraad en hun geheel eigen beruchte burcht: Fort VI.

Vorige verkenningsdagen kreeg ASK-Stuwer, koepelkring van de lokale kringraad, droog te horen dat Fort VI moest sluiten. Na een jaar is de situatie al flink veranderd, maar feit blijft dat het uitgaansleven er vanaf dit jaar anders zal uitzien voor de Wilrijkse student. Maxim Jeuniaux, praeses van ASK-Stuwer, helpt uit te leggen wat er op het spel staat: “Vroeger was het fort dé uitgaansplek in Wilrijk. Je had de Konijnenpijp (KP) als grotere zaal en de drie kleinere zalen Spoed, Hagar en Biokot, die respectievelijk werden uitgebaat door studentenclubs Aesculapia, WINAK en Fabiant. Met vier zalen was er elke avond wel iets te doen en dankzij de afgelegen ligging had de buurt nooit last van overlast.”

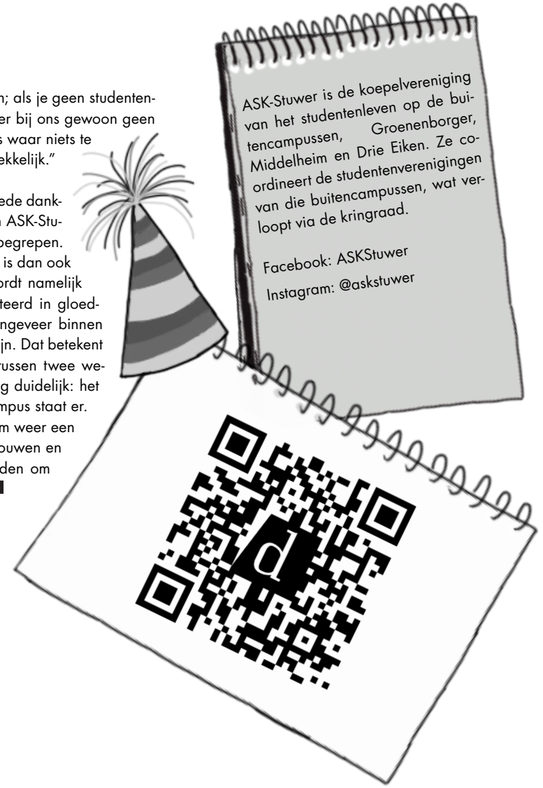
Je kan je inbeelden dat feestzalen in zo’n oud fort wel wat problemen hadden, maar de goede zorg die de uitbatende clubs voor hun zaal droegen, zorgden voor een zeker gedoogbeleid. Tot ieders favoriete moment: corona. Ook de zalen van het fort ontsnapten niet aan de verhoogde aandacht voor luchtcirculatie. De studenten die zo lang uitkeken om eindelijk opnieuw hún fort te kunnen betrekken kregen het deksel op de neus. “Fort VI heeft een bijzondere plek in het hart van de Wilrijkse student, ik denk niet dat je kan overschatten hoeveel pijn het nieuws ons deed.” Niet enkel liet de communicatie van de universiteit te wensen over, zonder het fort kon het Wilrijkse studentenleven nergens heen. “Het was een echte *shitshow* om een deftige, betaalbare zaal te vinden. We hebben daar echt mee in de knoop gezeten het eerste semester. In het tweede kwam de universiteit met een noodoplossing: een spiegeltent op campus Drie Eiken. Die deed wat hij moest doen, maar had een reeks eigen problemen, zoals hoge kosten voor de unief en geluidsoverlast voor de buurtbewoners.”

Er is een langetermijnoplossing in de maak, maar ondertussen werkt UAntwerpen vanaf september samen met de plaatselijke scouts om in de noden van het Wilrijkse studentenleven te kunnen voorzien. “Er wordt een scoutslokaal omgebouwd naar een zaal voor TD’s van ongeveer 350 man. Daarnaast worden Spoed, Hagar en *de KP* weer opengesteld, maar met een kleinere maximumbezetting; cantussen zal daar nog wel kunnen, echt feesten niet meer.” Als het Biokot de enige zaal is die, wegens asbestproblemen, definitief zal sluiten, lijkt het al bij al mee te vallen voor de studenten die Fort VI genegen zijn. Maxim wijst evenwel op de bittere nasmaak: “UAntwerpen stelt plots een hoop eisen voor zaken die voorheen nooit een probleem waren. Zo zouden Spoed en Hagar niet langer beheerd worden door Aesculapia en WINAK, maar moet er een soort systeem van onderlinge samenwerking tussen de clubs komen; hoe dat er dan moet uitzien, wordt niet gezegd. De hele kringraad is ervan overtuigd dat het vorige systeem goed werkte: Aesculapia, WINAK en Fabiant staken er echt veel tijd en werk in en de andere Wilrijkse clubs zijn geen vragende partij om in zo’n nieuw systeem te stappen.”

Daarbovenop komt dat UAntwerpen zich inmengt met de studentencultuur zelf: “De eis is dat de cantussen die in het fort doorgaan volledig openbaar moeten zijn. Dat schiet bij onze clubs — mijns inziens terecht — in het verkeerde keelgat. We hebben inderdaad een exclusiviteitsregel in de zin dat je niet zomaar op een cantus kan komen als je niet gedoopt bent, maar je mag op een evenement dat je zelf organiseert toch kiezen wie je binnenlaat?” De Wilrijkse kringraad vindt dat ze goede redenen hebben om tegen de eisen in te gaan. “We vrezen dat cantussen toegankelijk maken voor om-het-even-wie onze cantusscultuur zal schaden. Onze cantussen zijn meer dan bier zuipen en liedjes zingen; we hechten er veel waarde aan dat iedereen de regels kent en er een zeker respect aanwezig is. Bij ons heerst de overtuiging dat cantussen iets is dat je moet leren; dat doe je door je te laten dopen bij een club.” Het is trouwens niet zo dat elke club de exclusiviteitsregel even hard afdwingt; ‘exclusief’ is volgens de Wilrijkse kringraad niet noodzakelijk ‘elitair’. “Zo goed als elke club heeft ‘vrienden- en familliecantussen’ waar niet-gedoopten wel zeer welkom zijn. Binnen onze kringraad heerst de consensus dat er met de eisen van de universiteit te veel van onze eigenheid op de helling gezet wordt.”

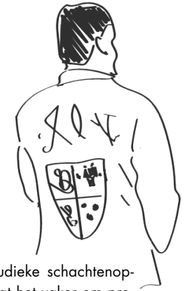
De cantuskwestie is een restant van de eenmaking van de Antwerpse universiteiten, er zijn duidelijke cultuurverschillen tussen het studentenleven van de stadscampus en Wilrijk. De clubs onder Unifac hebben geen exclusiviteitsregel en moeten aanzienlijke sommen geld betalen aan de weinige zalen die cantussen toelaten. Zijn de privileges van Wilrijk niet gewoon onhoudbaar? “Het verschil is dat je in Wilrijk niets anders hebt”, is Maxims repliek. “Het is gewoon kleinschaliger. Zonder Fort VI heb je misschien twee of drie café’s, waar bovendien enkel rustige activiteiten georganiseerd kunnen worden. Daarnaast heb je de Interfac-competitie, georganiseerd door UA Sportraad, maar dat zijn evengoed de studentenclubs die onder elkaar strijden; als je geen studentenclub hebt die iets organiseert ís er bij ons gewoon geen uitgaansleven. Een dode campus waar niets te beleven valt, is gewoon onaantrekkelijk.”

Dat laatste heeft UAntwerpen, mede dankzij de gezamenlijke klachten van ASK-Stuwer en De Studentenraad, ook begrepen. De regeling met de lokale scouts is dan ook slechts een overbrugging: er wordt namelijk een aanzienlijk bedrag geïnvesteerd in gloednieuwe feestinfrastructuur, die ongeveer binnen een jaar of vier af zou moeten zijn. Dat betekent wel dat de eerstejaars van nu tussen twee werelden vallen. Toch blijft één ding duidelijk: het studentenleven op den buitencampus staat er. Maxim: “We kijken er naar uit om weer een bruisend studentenleven op te bouwen en zullen als kringraad blijven strijden om onze eigenheid te behouden.” ■

tekst: Tim Vermeiren ▪ beeld: Joke De Wilde

doopcultuur aan UAntwerpen

Bijna even oud als de dooptraditie zelf is de tegenbeweging die stelt dat dopen 'niet meer van deze tijd is'; het maatschappelijke draagvlak is met onder meer het proces rond de dood van Sanda Dia op een historisch dieptepunt. Toch blijft voor veel studenten *dopen* en *ontgroenen* een onmisbaar deel van het studentenleven. We willen jullie met dit artikel als potentiële *schachten* een overzicht geven om zelf een geïnformeerde keuze te kunnen maken.

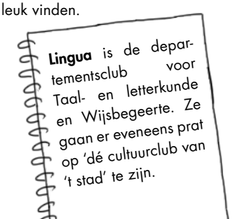
De universiteit denkt bij eerstejaars aan nieuwe studenten die opgevangen moeten worden – al is het maar om de uitvalcijfers binnen de perken te houden. Een studentenclub denkt bij eerstejaars niet minder aan nieuwe studenten die opgevangen moeten worden, misschien wel in de armen van een rigoureuze *schachtentemmer*. Studentenverenigingen hopen met hun rituelen niet enkel leden aan de club te binden, maar vooral ook aan elkaar. "Vriendschappen voor het leven", zo luidt het cliché. Tot daar het narratief, nu de hoofdvraag: waarom zou je een hele dag op de knieën doorbrengen, jezelf met smurrie laten bedelven en ranzige voedselcombinaties doorslikken; allemaal terwijl pukkelkoppen van soms amper een jaar ouder tegen je schreeuwen dat je slechts een *kutschacht* bent?

Het is niet onbegrijpelijk dat je als oningewijde wat met grote ogen naar die laatste zin kijkt. Een onmiddellijke nuancering is dan ook noodzakelijk: elke club doopt anders en enkel de horrorverhalen halen het journaal. Dat een journalist van *Gazet van Antwerpen* zich in 2017 mee liet dopen bij **Lingua**, een genuanceerd – en relatief positief – verhaal bracht, weten weinigen nog.

De studenten die zich niet één maar meerdere keren laten dopen, gewoon voor de leut, worden niet om hun mening gevraagd. Hen wordt eerder een soort stockholmsyndroom verweten.

het lieve leed

Het lijkt misschien vreemd dat sommige studenten zich meer dan een keer laten dopen, maar het gebeurt vaker dan je denkt. De doop is namelijk slechts het startmoment: na de doop ben je officieel schacht tot je ontgroend wordt tot *commilito*. De ontgroening stelt in vergelijking met de doop meestal weinig voor: een formeel ritueel waarbij je een *ad fundum* bier (of een niet-alcoholische variant) en zout drinkt, meestal op een cantus. Het is die tussenperiode als 'schacht' die sommige studenten net leuk vinden.

Nogal wat clubs geven je nog ludieke schachtenopdrachten doorheen het jaar, al gaat het vaker om promotie voeren voor (en aanwezig zijn op) clubactiviteiten dan wat anders. Bovendien zit je tijdens cantussen steevast in *den bak*. Dat is geen trog vol schuifelende laatbloeiers, maar een aparte tafel die onder toezicht van een schachtentemmer en eventueel zedenmeester staat en waaraan je de kneepjes van het cantussen leert. Het komt vaak neer op de pineut van de zaal zijn, maar dat kan evengoed als troef gelden als je van de extra aandacht houdt.

Hoewel sommige clubs strenger zijn dan andere, zijn al de bovenstaande zaken vaak niet eens nodig om ontgroend te kunnen worden. Het leeuwendeel van de clubs vindt het namelijk fijn om meer ingewijden te hebben en zal je indien je gedoopt bent, ook ontgroenen. Sterker zelfs, als er één ding is dat je uit dit artikel moet meenemen, is het dat je je helemaal niet moet laten dopen om lid te worden van een studentenclub: dat gebeurt namelijk door een lidkaart te kopen en zelfs die heb je vaker niet dan wel nodig om naar een activiteit van een club te trekken.

het veilige verloop

De meeste universiteitsclubs doen aan een eendagsdoop: de uitputtende aard van een doop die een volledige week in beslag neemt, wordt steeds vaker als problematisch ervaren. Bij een dagdoop word je, zo goed als altijd in thema verkleed, verwacht om je doorheen een reeks proeven te laten leiden. Regelmatig terugkerende elementen zijn de 'drill' en het 'vettige gedeelte'.

De drill heeft veel weg van zijn militaire evenknie: je wordt onderworpen aan ludieke doch fysiek zware oefeningen terwijl de doopmeesters, steevast te herkennen aan hun *doopfrak (een labojas versierd met persoonlijke tekeningen, n.v.d.r.)*, als een stel sergeanten tegen je roepen. Zorg- en of zedenmeesters houden een oogje in het zeil zodat er rekening gehouden wordt met eventuele beperkte fysieke capaciteiten die je kan aangeven wanneer je je voor je doop inschrijft. Als een club je wil dopen zonder rekening te willen houden met moeilijkheden, moeten er alarmbelletjes afgaan. Bij Ingenium gaan ze zo ver dat ze fluovestjes geven aan de schachten die bepaalde zaken niet kunnen, zodat altijd duidelijk blijft dat er iets is waar rekening mee gehouden moet worden.

In dat inschrijvingsformulier moet je ook dieetkeuzen aangeven, wat te maken heeft met dat andere beruchte gegeven: het vettige gedeelte. Daarin raak je besmeurd met de goedkoopste voedingswaren die je praesidium bij elkaar kon rapen en krijg je allerlei 'lekkers' gevoerd. Naargelang de club kan dat gaan van gewoonweg vreemde combinaties zoals pickles met slagroom en rauwe ajuin met confituur tot, als je pech hebt, gedroogde vis en dierenvoeding. Kroonjuweel van vettigheid is de *schachtenpap*, een huisbereide vloeibare maaltijd waardoor je vaak al van de geur alleen moet kokhalzen. Clubs die aan schachtenpap doen, maken meestal verschillende versies voor vegetariërs of allergielijders, maar ze zijn allemaal even onprettig om te drinken.

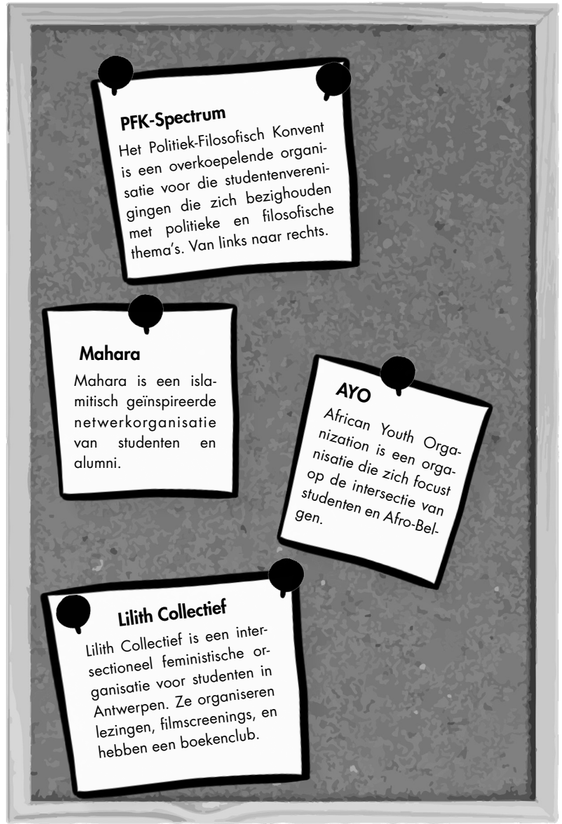
Daarnaast zijn er vaste elementen zoals de 'olifantenpas', het scanderen van vuile praat en het van buiten leren van het clublied. Nogal wat opdrachten hebben als doel je je schaamte te laten overwinnen door jezelf openbaar belachelijk te maken. Je staat daarin niet alleen: de meeste clubs lepelen solidariteit tussen schachten onderling er samen met de pap in. De machtsverhoudingen binnen die context zijn niet meer dan een soort rollenspel waar de meeste doopmeesters uitvallen lang voor de doop voorbij is.

Toch zijn er onmiskenbaar problemen. Net dat elk jaar talloze verenigingen bewijzen dat een doop niet plaats hoeft te vinden in afgesloten kelders waar men het gevoeg niet anders kan doen dan op een zeil, maakt zichtbaar dat sommige actoren gewoonweg crimineel gedrag stellen. Dat het zo vaak goed loopt, kan nooit een excuus zijn voor de excessen.

het chauvinistische charter

Ook het Antwerpse stadsbestuur is van die mening. Daarom is er sinds 2008 het doop- en feestcharter, waar vorig jaar nog een doopgids aan is toegevoegd. Het doopcharter houdt onder meer in dat de fysieke en mentale integriteit van de deelnemers gewaarborgd blijft, dat er niet overmatig alcohol mag gedronken worden, maar ook dat er gedoopt moet worden op openbare plaatsen – die dus toegankelijk zijn voor controle van ordediensten. Clubs die het charter niet ondertekenen mogen eigenlijk niet dopen. ➤

Sterker zelfs, in artikel 31 van het Statuut van de UAntwerpen-student staat dat je niet mag deelnemen aan dopen van clubs die het charter niet ondertekend hebben, op straffe van een tuchtprocedure. Er wordt in de regelgeving van UAntwerpen dus geen onderscheid gemaakt tussen diegenen die dopen en diegenen die gedoopt worden.

Het charter wordt door een brede studentenpopulatie gedragen, maar is niet altijd van toepassing: een hoop studentenverenigingen doopt helemaal niet. De verenigingen met een politiek karakter, zoals diegene onder **PFK-Spectrum**, focussen zich op politiek en kunnen de negatieve connotatie die dopen heeft missen als kies-pijn. Verenigingen die cultureel of levensbeschouwelijk van aard zijn zoals **Mahara**, **AYO** en **Lilith Collectief** staan, elk om hun eigen redenen, sowieso in een kritische verhouding met traditionele studentikoziteit. Ten slotte dopen veel **studieclubs** en **themaclubs** evenmin. Al bovenstaande clubs hebben sowieso minder nood aan een bindend welkomstritueel omdat lid worden al een zekere binding, namelijk interesse in hun werking, impliceert.

Zelfs onder de **faculteits- en departementsclubs** zijn er enkele verenigingen zoals Modulor, Imbit en Wikings-NSK die passen voor het ritueel. Klio neemt een tussenweg, zij laat sinds vorig jaar zowel de drill als het vettige gedeelte achterwege om zich te focussen op het leren kennen van het clublied, Antwerpen en elkaar. Ze spreekt sinds de verandering niet langer over een doop, maar over een initiatiedag. Ook **regioclub** Nordkempus laat de bal in het midden, bij hen mag je rechtstreeks aanschuiven aan de *schachtenbak* op hun doopcantus zonder andere typische doopactiviteiten.

grondige grenzen

Dat brengt ons bij misschien wel het belangrijkste deel van de doop: grenzen. Tot op heden ben je een vrij burger en de lieden in hun bekliederde labojassen hebben, in tegenstelling tot hoe sommige zich gedragen, geen enkele werkelijke autoriteit. Los van enig engagement staat het je dus altijd vrij om te weigeren te doen wat er gevraagd wordt. Natuurlijk hopen clubs wel dat iedereen zo veel mogelijk meedoet, maar je eigen grenzen kunnen en durven stellen zou in een respectabele doop even belangrijk moeten zijn als ze verleggen.

Het antwoord op de vraag of je je laat dopen of niet is dus een cliché: het hangt er wat vanaf. Twijfelaars kunnen we gewoon meegeven dat je vaak al een goed idee krijgt hoe de doopcultuur van een club in elkaar zit als je met het praesidium gaat praten; ook onder hen zijn er altijd enkelen die ooit twijfelden of het wat voor hen was. Daarnaast zit de doopcultuur, ondanks alle verwoede tegenstand, niet in haar laatste jaar. Je kan met een gerust hart de kat uit de boom kijken en je pas laten dopen in een academiejaar waarin je al wat steviger met de voeten op de universitaire ladder staat. Niet alleen heb je dan een beter zicht op hoe je studieleven eruitziet, je hebt ook de tijd om een club uit te zoeken waar je je thuisvoelt. Die 'vrienden voor het leven' vind je heus niet enkel op de bodem van een beker schachtenpap. ■

opbrandgevaar

tekst en beeld: Margaux Albertijn

inzicht in de burn-out

Het goede nieuws is dat studeren een mooie tijd van zelfverrijking en ontplooiing kan zijn – hoezee! Het slechte nieuws is dat, zoals bij elke periode in een mensenleven, dat niet 24/7 het geval zal zijn. Voor sommige studenten is het zelfs erg zwaar, tot op het punt van een burn-out. Hoe zit het precies met die burn-outpandemie van tegenwoordig? Loop ik gevaar? *dwars* legde haar oor te luister bij Sara Erreygers en Jonas Vandenbergh, respectievelijk studentenpsychologe bij het STIP en vrijwilliger bij Students for Students.

Wat is een burn-out precies? “Een burn-out is een werkgerelateerde aandoening. Het heeft te maken met het feit dat er op werkvlak te veel van je gevraagd wordt, zó veel dat je er niet meer aan kan voldoen. Wie met een burn-out kampt, heeft vaak veel energie en passie in het werk gestoken, maar krijgt er zo weinig voor terug dat het uiteindelijk echt niet meer gaat”, legt Erreygers uit. Ook studenten kunnen ermee te maken krijgen: studeren kan je tenslotte als werk beschouwen. “Op het STIP zien we ook studenten die met een burn-out kampen of die er dicht tegenaan lopen. Voor sommige studenten vraagt de studie veel, de ene richting al meer dan de andere. Dat is ook een stukje persoonlijk.” Volgens de psychologe kan een verkeerde studiekeuze mede een factor zijn. “Ik zie vaak dat studenten hard moeten werken maar weinig *return on investment* zien. Daardoor raken ze telkens opnieuw teleurgesteld bij tegenvallende resultaten. Als je nooit de voldoening krijgt van goede resultaten na erg hard werken, kan dat heel demotiverend zijn en het pad naar burn-out effenen.”

Bij een burn-out spelen meestal persoonlijke factoren mee. Wie naast een druk studiepakket nog met bijvoorbeeld mantelzorg of een moeilijke breuk moet omgaan, kan te maken krijgen met een cocktail van omstandigheden waardoor het geheel te veel wordt. Hoe voelt dat? “Als je met een burn-out kampt, ben je uitgeput, zowel fysiek als mentaal. In extreme gevallen kom je nergens meer aan toe; je bed kom je niet meer uit. Die uitputting komt meestal na een periode waarin je juist veel en hard gewerkt hebt.” Er zijn een aantal emotionele symptomen, zoals snel prikkelbaar worden, maar ook cognitieve symptomen, zoals een minder goed geheugen hebben, en symptomen van depressie. Ook is er mentale distantie. “Bij mentale distantie kan het je allemaal niet meer schelen. Je kan dit zien als een mentale afvlakking: van heel veel om iets geven naar niets meer. Bij een burn-out merk je dat je steeds minder gemotiveerd bent voor je studie en je je gedurende lange tijd somber voelt. Deed je je studie vroeger met veel enthousiasme, maar voel je nu geen motivatie meer, heb je geen concentratie en lukt het allemaal minder goed? Dat zijn alarmbellen.”

Die mentale distantie is in feite een zelfbeschermingsmechanisme. Omdat je de energie niet meer hébt om te investeren in je studie, zegt je lichaam dat het je niet meer kan schelen.

ontspanning tegen opbranding

Herstellen van een burn-out kan maanden duren. Daarna terugkeren naar de orde van alledag zit er niet in. “Een burn-out moet je in se beschouwen als een signaal dat er iets moet veranderen”, zegt Erreygers. “Bij een burn-out op het werk zetten we een integratietraject op, waarbij

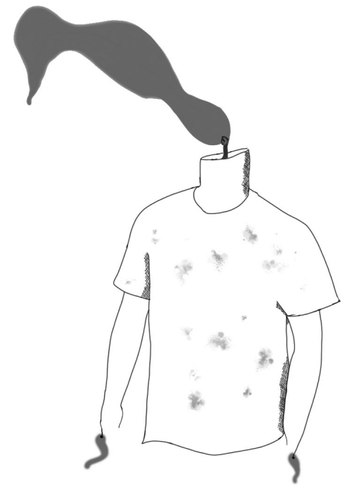
we kijken wat je kan veranderen op persoonlijken werkgebied. Soms is dat veranderen van werk of van studie, maar dat kan ook veranderen van studiemethode zijn. Misschien was het niet nodig om van elk vak samenvattingen te maken, bijvoorbeeld. Waar je de lat legt, kunnen we ook bekijken. Moet alles perfect zijn? Moet je zestig studiepunten, of soms zelfs meer, opnemen per jaar?”

Een harde werker zijn en aan een moeilijke studie beginnen betekent niet per definitie dat je een burnout krijgt. Hoe kan je proberen te voorkomen dat het zo ver komt? “Allereerst moet je ervoor zorgen dat je genoeg rustmomenten hebt. Je hoeft echt niet 24/7 met je studie bezig te zijn. Neem bijvoorbeeld in het weekend eens een dag vrij, verwacht niet van jezelf dat je constant aan het studeren bent. Wat vaak gebeurt, is dat je in een spiraal terechtkomt waarin je voelt dat het niet lukt en dat je daarom harder gaat werken voor je studie, maar dán schrap je snel hobby’s, zoals sporten of afspreken met vrienden. Op die manier ben je op den duur uitsluitend bezig met studeren, wat een burn-out in de hand kan helpen”, licht Erreygers toe. “Daarnaast is het belangrijk om sociale activiteiten te blijven inplannen. Eens uitgaan of zelfs maar koffie gaan drinken met een vriend is waardevol.” Maar er zijn ook de standaarddingen: gezond eten, voldoende water drinken, liefst elke dag – zelfs in de barre winters – naar buiten gaan of de natuur nu en dan opzoeken.

Mocht de burn-out je alsnog te pakken hebben gekregen, wat dan? “Het is héél belangrijk om hulp te zoeken”, benadrukt Erreygers. “Erover praten met iemand anders kan veel doen. Aan de universiteit zijn er veel mensen bij wie je terecht kan, hen kan je aanspreken wanneer je voelt dat je het moeilijk hebt. Je kan met je proffen en de assistenten spreken, of met Monitoraat op Maat. Ook bij de studenttrajectbegeleider van je faculteit kan je aankloppen. Als je met de hulp van die personen er niet uit raakt, kan de huisarts een belangrijke persoon zijn om aan te spreken. Wij, de studentenpsychologen van het STIP, staan ook zeker klaar voor elke student. Blijf er vooral niet alleen mee zitten.”

praten over de vlam

Als je voelt dat het eigenlijk niet meer gaat maar je de drempel naar een psycholoog of een prof te groot vindt, is het eveneens een optie om aan te kloppen bij Students for Students. Students for Students bestaat uit studenten die zijn opgeleid om hun medestudenten te helpen wanneer ze moeilijkheden ervaren. Die moeilijkheden kunnen alle kanten opgaan: je kan bij hen terecht als je het moeilijk vindt om vrienden te maken wanneer je net bent aangekomen in Antwerpen, maar ook als studeren aan de universiteit je zwaarder valt dan je had gedacht. Dat wil niet zeggen dat je enkel een berichtje naar Students for Students mag sturen met zware problematieken: een babbel over een banaal onderwerp kan zeker ook. “Studenten ervaren veel ➤

stress", knikt Jonas. "Tijdens de lockdowns was dat bijvoorbeeld heel duidelijk, maar ook nu duikt de stress op. Veel studenten nemen contact met ons op tijdens de examenperiodes en in mei, wanneer de grote werken ingeleverd moeten worden."

Dat Jonas juist dán veel contactverzoeken binnenkrijgt, is niet verwonderlijk. "Zeker in de eerste twee jaar van de opleiding zijn er veel mensen die het nog niet gewend zijn om op voorhand te moeten werken, waardoor de werklast in die periodes veel stress kan geven. Onlangs sprak ik nog met iemand die bijna geen vingernagels meer over had omdat ze er uit stress zo veel aan pulkte. Jammer genoeg is ze niet het enige voorbeeld dat ik zou kunnen geven." Dat zijn zeker niet de enige studenten die bij Students for Students aankloppen, benadrukt hij. "Het studentenleven brengt daarnaast veel sociale druk met zich mee. Je komt in een nieuwe situatie, op een nieuwe plek. Opeens moet je vrienden maken, moet je plezier hebben, moet je ook nog zien dat al het werk gebeurt en ga zo maar door. Dat is zwaar."

Ook studenten die tegen een burn-out aanlopen, kloppen aan bij Students for Students. "Wat wij hoofdzakelijk doen, is luisteren. Luisteren en samen naar een oplossing zoeken", zegt Jonas. "Als de student het goed vindt, kunnen we ze doorverwijzen naar de psychologen van het STIP, die dan tijd vrijmaken of een psycholoog zoeken, zodat men kan verdergaan met professionele hulpverlening. Een burn-out is tenslotte ernstig. Nu, niet iedereen die bij ons komt, wil doorverwezen worden naar een psycholoog. Ook goed, uiteraard." In dat geval probeert Students for Students mee te timmeren aan een manier om beter met die stress om te gaan. Op die manier kan het stressniveau verlicht worden. "De stress van het studentenleven verdwijnt niet zomaar." Jonas beaamt dat erover praten heel belangrijk is. "Met vrienden is dat misschien niet altijd even gemakkelijk, maar het zou je verbazen hoeveel mensen in je sociale kring stress ervaren. Het lijkt snel alsof het voor anderen allemaal vanzelf gaat, maar dat is zelden het geval. Dat het allemaal vanzelf lijkt te gaan bij iemand anders, betekent niet dat dat echt zo is." ■

Students for Students is in het leven geroepen om studenten te helpen met de moeilijkheden van het studentenleven. Ze zijn medestudenten die zijn opgeleid om te kunnen helpen en die begeleid worden door de psychologen van het STIP. Je kan hen herkennen aan hun rode of witte trui met het Students for Students-logo op.

E-mail: studentsforstudents@uantwerpen.be

Of scan de QR-code hieronder:

barok en baksteen

tekst: Dominique Geschiere

Of je nu op kot gaat of elke dag blijft forenzen, binnenkort zal je dagelijkse omgeving dramatisch veranderen. Waar je misschien dat eeuwige stoffige schoolgebouw van de afgelopen jaren al lang beu en ontgroeid bent, zal dat op UAntwerpen niet zo snel gebeuren. Kriskras door de stad (en ver daarbuiten) wemelt het van de imposante collegezalen, 16e-eeuwse panden en besloten laboratoria. Dit academiejaar zet *dwars* de eigenzinnige gebouwen die onze universiteit rijk is in het zonnetje, met in deze editie een wandeling over onze campussen om jullie alvast warm te maken.

stadscampus

Middenin historisch Antwerpen zetelen de humane en sociale wetenschappen. Of ja, *zetelden*, beter gezegd. Veel professoren van de faculteit Bedrijfskunde en Economie zijn met de staart tussen de benen gebouw B ontvlucht vanwege de dakbrand waar je deze zomer ongetwijfeld een nieuwsbericht over bent tegengekomen. Dit gebouw B (inspirerende naam, hè?) maakt deel uit van de kring van gebouwen die samen het Hof van Liere (1) vormt en die voor velen ook gelijk het absolute hoogtepunt van onze stadscampus is. Het in 1516 gebouwde hof is vele malen van eigenaar verwisseld, maar doet al vanaf begin 17e eeuw dienst als academisch centrum. Vergeet zeker de Ignatiuskapel (2) niet te bezoeken tijdens je wandeling: het kleine deurtje rechts van de hoofdingang ligt misschien wat verborgen, maar erachter gaat de rustigste plek van de gehele stadscampus schuil.

Als je aan de noordkant van het Hof van Liere de gangen van de universiteit weer binnengaat, struikel je ongetwijfeld redelijk snel op het blokkenlandschap van gebouw E, in de volksmond ook wel de Agora (3) genoemd. Waar het hof uitblinkt in zijn schoonheid en kalmte, blinkt de Agora uit in haar vreemdheid. De *ontmoetingsplaats-annex-refter-annex-sporthal-annex-pingpongparadijs-annex-psychologenpraktijk* is in de jaren negentig van de afgelopen eeuw ontstaan uit de pen van architect Paul Meekels, maar afgaand op de geur van het *tapis-plain* zou het zomaar veertig jaar eerder gebouwd kunnen zijn. Hoe onbeduidend de gevel dan ook mag zijn, zo interessant is de binnenkant van het gebouw. Overal zijn trappen, schansen, loopbruggen en mezzanines gecreëerd, genoeg om volledig te verdwalen voor allen die zich eraan wagen om van de gebaande paden af te wijken.

Daarover gesproken, het feit dat je door de Agora weer naar buiten kan, betekent niet dat je de stadscampus al volledig gezien hebt. Het R-gebouw (4) vind je praktisch aan de overkant van de straat, en leent zich perfect voor een wandeling, al is het maar omdat het ronde, bijenkorfachtige gebouw als het ware één grote cirkel om een ietwat treurige en altijd doodstille binnenplaats trekt. Voordat de kolossale Aula Rector Dhanis werd gebouwd waren hier de grootste collegezalen van de universiteit, verschanst in de kelder. Bij deze alvast een oprechte succeswens als je hier ooit moet zijn, want de bewegwijzering in het gebouw in de Rodestraat laat nogal wat te wensen over, eufemistisch gezegd.

Campus Drie Eiken

Ver weg in Wilrijk heeft Universiteit Antwerpen (als je het zo ver weg nog Antwerpen mag noemen) de studenten van de *life sciences* weggestopt. Vlak naast het universitair ziekenhuis ligt, tussen de meertjes, bossen en velden vol ganzen, de altijd rustige Campus Drie Eiken, waar je toekomstige dokter wordt klaargestoomd. Als je met de bus bij halte Universiteitsplein arriveert, zou je als nieuwe student zomaar eens kunnen denken dat je een hele slechte keuze hebt gemaakt om hier te gaan studeren. De identieke gebouwen A, B, C en D (5) kijken je strak toe, in al hun Sovjetachtige norsheid, en steken daarmee nogal af tegen de idyllische groene omgeving. Nee, hier is geen plaats voor vertier en samenkomst, hier worden serieuze practica gehouden, in steriele labo's. Misschien geen onverstandige gedachtegang: hebben we niet allemaal liever een chirurg die met ons bezig is, in plaats van met barokke details in het plafond? ➤

1

2

3

4

5

6

7

8

9

beeld: Dominique Geschiere & Amber Peeters

Pas wanneer je de Fort VI-straat oversteekt begin je pas écht aan je ontdekkingstocht door Campus Drie Eiken. Je zal meteen zien dat het hoofdgerecht vele malen lekkerder is dan dat vreemde voorproefje van daarnet. Je moet even een stukje door het bos, maar daarna kan je de knalgele kolos die gebouw O (9) heet ongetwijfeld niet missen. In de gele metalen 'schil' van het gebouw zijn verschillende groepsfoto's te zien. De universiteit heeft bewust gekozen niet alleen haar studenten te vereeuwigen op het gebouw, maar ook de proffen en onder andere het schoonmaakpersoneel in het gele metaal te vereeuwigen. De boodschap is duidelijk: de universiteit is niet slechts een onderonsje tussen studenten en academici. De afbeeldingen nodigen je uit om dichterbij te komen, wat eigenlijk zinloos is, want van dichtbij zie je slechts een wirwar van gaatjes. Het gebouw geeft de indruk diagonaal volledig symmetrisch te zijn door de ingangen op de hoeken, met in het midden van plafond tot kelder een open ruimte waar je omheen kan lopen. Mede dankzij de lichtinval door de dakramen boven deze ruimte krijgt het gebouw een licht, organisch aanvoelend hart, versterkt door het hout in het interieur (6).

Campussen Groenenborger en Middelheim

Het laatste deel van onze wandeling brengen we door in de campussen Groenenborger en Middelheim. Eigenlijk verdienen beide campussen het niet om zo samengesmeten te worden onder één alineakopje, maar de beide campussen, gebruikt door respectievelijk de faculteit Wetenschappen en de faculteiten Informatica en Wiskunde, liggen slechts op een steenworp afstand van elkaar. Toch kan het contrast in bouwstijlen bijna niet groter zijn: de campus voor de wetenschappers en ingenieurs is duidelijk zakelijk en praktisch gebouwd, althans, het deel dat gebouwd is: grote kans dat je per ongeluk een bouwput opwandelt als je de hoofdingang van Campus Groenenborger zoekt. Die hoofdingang leidt naar één groot gebouw dat volledig aan elkaar gegroeid is, tjokvol met collegezalen, labo's en een van de grootste komida's die je op de gehele universiteit vindt. Gebouw Z, het voorlopig nog allernieuwste gebouw op de campus, is nog even apart het vermelden waard. Zoals het een gebouw vol ingenieurs zou moeten betamen, is het een technologisch zeer geavanceerd bouwwerk geworden, met onder andere duurzaamheid hoog in het vaandel. Zo werd de verwarming tijdens de bouw in 2016 al voorzien door een waterpomp, iets wat nu nog steeds als fonkelnieuwe technologie wordt beschouwd. De logica van de vreemd geplaatste ramen op de bovenverdieping is dan weer iets wat waarschijnlijk alleen een astrofysicastudent zal kunnen begrijpen.

Na vijf minuutjes tussen de gebouwen van het ZNA-ziekenhuis door te wandelen kom je dan uiteindelijk uit bij campus Middelheim. Ik moet daarbij ook gelijk even bekennen dat ik een zwak heb voor deze campus: de informatica- en wiskundestudenten hebben zowaar een campus gekregen die een kunst- of designfaculteit niet zou misstaan. Gelegen naast het Middelheimmuseum en het Vogelenzangpark zou je de campus als een soort natuurlijke verlenging van beide kunnen zien: én heel veel groen, én heel veel kunst. Het oudste gebouw, gebouw A (7), is in het begin van de vorige eeuw gebouwd en is lang thuishaven geweest van de Koloniale Hogeschool en fungeert als een geweldig imposant bouwwerk dat recht over het Middelheimpark uitkijkt. De hele campus is doordrenkt van historisch besef, zowel in de kunst die er te zien is als in bijvoorbeeld de vormgeving van gebouw C, het gebouw van de personeelsadministratie waarin de koloniale invloeden nog altijd duidelijk te zien zijn.

Gebouw I (8), één van de nieuwste gebouwen van de campus, lijkt wel een belichaming van een verschrikkelijke Belgische traditie: het concept 'lintbebouwing'. Ongetwijfeld vonden de architecten het uitzicht op de gigantische ziekenhuistoren niet wenselijk, maar om daar nu een gigantische betonnen muur voor te zetten? Het gebouw, dat aan de oostkant in één kolossale grijze punt eindigt, contrasteert het grijze beton echter wel met een grote hoeveelheid kunst. Dat is trouwens gelijk een goede samenvatting van wat bijna alles campussen met elkaar gemeen hebben: veel grijs beton, maar nóg meer kunst. ■

tot op de bodem van @ Fundum

Zelfs nadat de overheid het mes heeft gezet in de subsidies van de culturele sector blijf je als Antwerpse student niet op je culturele honger zitten, maar wat als je nu zélf wat wil doen? Aline, Pieter, Bernt en Wannes sloegen de creatieve handen (en voeten) bij elkaar en lanceerden met *@ Fundum* een ambitieus project om met niets anders dan een stel studenten een musical te schrijven, componeren en choreograferen. Een combinatie van sponsors, subsidieaanvragen bij Stad Antwerpen en een grote crowdfunding moesten het kostenplaatje dekken, de rest was aan hen. Het eerste weekend van het aankomende academiejaar is het zover.

Het is hoogzomer en de schijnbaar nooit eindigende hittegolf dringt tot diep in de normaal relatief koele tweede verdieping van Prinses16, die de 24-koppige cast van *@ Fundum* al bijna een jaar regelmatig als repetitieruimte in bruikleen neemt. Na twee verdiepingen traplopen ben ik al bezweet en als ik het bestuur ontmoet vraag ik me af hoe zij straks vier uur lang de verzengende hitte zullen trotseren. Terwijl Wannes binnenkomt hebben we het net over hoe hoog de lat ligt. Aline glimlacht verlegen en verontschuldigend naar zowel mij als haar medebestuur: "Ik heb deze getalenteerde mensen verzameld en ze gek genoeg gekregen om mee op de kar te springen. Ik schrijf de muziek en verzorg samen met Bernt de regie en het script."

Pieter heeft een immer aanwezige *présence*, maar wacht geduldig tot hij zeker weet dat Aline uitgesproken is, waarna hij zelfzeker het woord neemt: "Ik ben mee in het project gesprongen met de vraag of ik het PR-gedeelte op mij wou nemen, omdat ik de PR toch al deed binnen Lingua. Nadien kwam de vraag of ik ook de choreografie wou verzorgen. Voor de rest regel ik de financiën en speel ik ook een rol in de musical zelf."

Na Pieter's waslijst neemt Bernt een voor hem typisch gemoedelijke aanloop naar wat hij te vertellen heeft: "Ik ben via Wannes bij deze twee *pipo's* terechtgekomen en heb net als Pieter gaandeweg meer en meer dingen opgenomen. Ik ben begonnen met het script van Aline, dat al in een zeer ver stadium was, mee af te werken en help haar mee in het wat er op scène staat te regisseren. Ik speel zelf ook mee – *I'm the bad guy, baby* – wat wel cool is. Doe ik nog dingen?"

"We springen allemaal wel in op elkaar", vervolledigt Aline.

De bestuursleden knikken en alle hoofden draaien naar Wannes, die ondanks de logische beurtrol toch wat verschrikt lijkt te kijken dat hij al aan de beurt is. "Ik ben dus ook hierin gesukkeld dankzij Aline…", begint Wannes plagerig, maar hij corrigeert zichzelf snel. "Aline heeft mij deze prachtige kans aangeboden om deel te nemen aan dit fantastische project en dat meen ik! Ik sta een beetje in voor alles wat niet te maken heeft met zang, dans en andere creatieve processen; dat komt in praktijk neer op dingen zoals een kabel halen. En ja, ook ik speel mee."

Zo spelen alle bestuursleden zelf een rol in de musical: "We merkten dat bij de cast dusdanig weinig mannen zaten dat we de facto allemaal mee moesten spelen om het genderevenwicht in de musical wat op peil te houden", grinnikt Bernt. ➤

"Wist je dat mijn vader tegenwoordig vaak 'alle remmen los' zegt?"

"Oei?"

tekst: Tim Vermeiren ■ beeld:Amber Peeters

Aline, het idee is duidelijk bij jou ontstaan. Had je enige ervaring met dit soort projecten?

Aline: "Toen ik zestien was schreef ik al een soort van musical met mijn beste vriendin, maar dat was veel kleinschaliger en zonder zelf te componeren; broadwaymuziek waarvan we de tekst hadden veranderd. Ik houd sowieso van musicals – logisch – en bedacht me dat je studententijd hét moment is om zoiets te proberen. Als ik nog vier jaar zou hebben gewacht, zou het vast een heel ander project zijn geworden dan wat er nu staat. Ik wou een groep jongeren met elkaar verbinden via een musical, maar ook het studententhema is iets dat me aan het hart ligt."

Tot hiertoe zijn jullie redelijk stil geweest over de verhaallijn van jullie musical. We weten dat het iets te maken heeft met het studentenleven, maar wat kunnen jullie er meer over kwijt?

Bernt: "Ik vertaal het als een stuk dat gaat over een groep studenten die toevallig vaak naar hetzelfde café gaan. Het hele verhaal speelt zich af op zo'n avond waar van alles fout loopt en wordt op niet-chronologische wijze gebracht, met een focus op de mentale toestand van elk personage. Het is geen zwart-wit verhaal: verwacht dus niet dat het ene goede meisje dat alle tienen krijgt slachtoffer wordt van een slechterik. Elk van de personages heeft goede en slechte kanten, dat vind ik enorm sterk aan hoe Aline het geschreven heeft."

Aline: "Ik vond het belangrijk om ook in dat studentenleven voorbij de oppervlakte te gaan, daarom ook de term *ad fundum*; tot de bodem. We willen eigenlijk ook een soort van bewustwording op gang trekken."

Wannes: "Musicals zijn vooral bekend om hun spektakel. Dat zal er zeker inzitten, maar het verhaal is zeer realistisch geënt. Het kan werkelijk gebeuren in eender welk studentencafé. 'Het studentenleven', zegt men continu, 'dat is de mooiste tijd van je leven.' En ja, aan de ene kant zijn er dingen waar je honderd procent van moet genieten, maar er zijn toch ook kanten die onderbelicht zijn en die we ook een *spotlight* geven. Aan de andere kant, het is ook gewoon een leuke musical hè!"

Sober, realistisch en toch een spektakelmusical: hoe heb je dat choreografisch allemaal aan elkaar kunnen lijmen, Pieter?

Bernt: "Ik snap dat ook niet, *die mens* is twee uur weg en komt terug met een hele groepsdans."

Pieter: "Ik heb lange tijd competitief gebreakdancet, waar ik een bepaalde mentaliteit heb meegekregen. In breakdance krijg je geen dans aangeleerd; je pakt je boekje vast, ziet wat je kan en je maakt van daaruit sets. Het grote verschil hier is dat ik niet elke student op zijn hoofd kan laten draaien *(lacht)*. Je wil dat je cast iets van hun niveau goed kan brengen, maar we hebben ervoor gekozen het niet té makkelijk te maken zodat ze zichzelf kunnen *pushen* naar iets waar ze trots op kunnen zijn. Daarnaast wil je met je choreografie ook een verhaal vertellen. Ik heb ontdekt dat het toch allemaal wat meer tijd vraagt dan dat ik aanvankelijk dacht."

Aline: "Het is vooral veel communiceren, maar dat lukt ons goed. Omdat ik zowel de muziek als het meeste van het script schreef, nam ik ook de muziektekst voor mijn rekening, maar ik zat niet op een eiland. Bernt heeft bijvoorbeeld ook een raptekst geschreven. Er was meestal wel een soort van brainstorm. Toch?"

Bernt: "Ik heb een specifieke stijl die misschien wat te shakespeareaans is voor een musical. Ik voelde me meer op mijn gemak door mee te sleutelen."

Alles is ook in het Nederlands geschreven, heb ik begrepen?

Aline knikt met enige trots.

Bernt: "Behalve dan wat *slang* dat we ertussen hebben gegooid en die ondertussen waarschijnlijk alweer *outdated* is."

Aline *(sarcastisch)*: "Écht een *kei neige* musical!"

Bernt: "Zeggen mensen nog *swag*? Ja hè?"

De andere bestuursleden kijken Bernt twijfelend aan.

Hetgeen de meeste indruk op mij nalaat, is dat jullie de muziek zelf gecomponeerd hebben.

Aline, hoe lang ben jij daar al mee bezig?

Aline: "Ik speel al veertien jaar accordeon, maar in componeren had ik eigenlijk geen ervaring. Iets voor de lockdown ben ik daar een beetje mee begonnen, al was ik toen vooral andere mensen aan het zoeken. Gewoon aan mensen van het conservatorium vragen of ze me konden helpen met die eerste stappen, maar toen kwam de lockdown en dacht ik: ik ga het zelf proberen. Toen ik mijn eerste stukjes liet horen reageerden mensen soms wel wat *meh*, maar de lockdown heeft lang geduurd en nu ben ik wel beter, denk ik." Alom geknik. "Ik heb gewoon nooit schrik gehad om slechte dingen te laten horen."

Bernt: "En terecht, want steeds toen er in het begin iets wat minder goed was, kwam de bedoeling die erachter zat wel over. De musicalkennis van de rest van ons is op zijn zachtst gezegd redelijk beperkt, maar hoe vaag onze opmerkingen ook waren, je stond er altijd binnen het half uur met iets nieuws."

Pieter: "De snelheid waarmee je feedback verwerkt is inderdaad indrukwekkend."

Bernt: "En dat bouwt dan op tot je uiteindelijk bij iets als *Alle Remmen Los* komt. Een feestnummer van acht minuten. Echt wauw..." Er schiet Bernt plots een gedachte binnen. "Wisten jullie trouwens dat mijn vader tegenwoordig vaak 'alle remmen los' zegt?"

Aline: "Oei?"

Komt er een album?

Allen tegelijk: "Dat zouden we graag willen ja!"

En een volgende musical?

Wannes: "Het is een ambitieus en groot project geweest. We stapten hierin om te leren, niet enkel voor onszelf, maar ook voor de cast. Als zij op het podium staan is het misschien zelfs nog meer hún musical dan die van 'ons'. En ja, zelfs als dit een succes wordt, zou ik blijven kijken naar wat nóg beter kan. Nu we zoveel hebben geleerd, zou ik daarvoor wel te vinden zijn."

Bernt: "Ik kan enkel voor mezelf spreken natuurlijk, maar dit soort vage projecten wil ik blijven doen. Maar ja, mevrouw en mijnheer studeren af."

Pieter: "Ik kan altijd nog van Maastricht naar hier komen hoor."

Aline: "En ik studeer nog wel iets bij!"

Pieter: "Misschien eerst dit project afmaken jongens? Wie weet komt er niemand kijken!"

Aline: "Jawel! Mijn mama komt kijken!" ■

De Studentenraad

tekst: Arno Deceuninck ■ beeld: Margaux Albertijn

wie zijn ze?

Tijdens je jaren aan de universiteit bots je ongetwijfeld tegen zaken waarvan je denkt dat ze beter kunnen. Gelukkig staat er een heel arsenaal aan *stuvers* (studentenvertegenwoordigers) klaar om jou te vertegenwoordigen en om studeren aan de universiteit nóg beter te maken.

De 135 stuvers zijn studenten die verspreid zitten over alle opleidingen. Ze vormen een aanspreekpunt en werken actief met jou samen om problemen aan te kaarten. Als Studentenraad hebben we uitstekende banden met de universiteit, die graag naar ons luistert.

Aangezien we op een universiteit zitten, speelt onderwijs een belangrijke rol en hebben stuvers hier directe inspraak in. Zo kunnen ze de examenroosters mee vormgeven, worden ze betrokken bij de evaluaties van vakken en onderhouden ze banden met proffen, wat het makkelijker maakt om problemen met specifieke vakken of de opleiding in het algemeen snel te melden. Ook bij grotere, universiteitsbrede onderwerpen hebben stuvers een impact. De stuvers hebben er bijvoorbeeld voor gezorgd dat er zo goed als geen examens meer zijn met giscorrectie.

Sommige stuvers zijn actief op vlak van sociale zaken: ze zitten onder andere regelmatig samen met de komida (de studentenrestaurants) om te kijken wat er verbeterd kan worden. Daarbij is het bijvoorbeeld belangrijk dat het eten betaalbaar blijft en het aanbod toegankelijk is voor alle studenten, door onder andere ook veganistische of vegetarische opties te voorzien. Ook het studentenleven valt onder sociale zaken. Zo heeft de Studentenraad bijgedragen in gesprekken rond studentendopen, om deze initiatierituelen voor iedereen leuk te kunnen houden. Ook rond buurtoverlast, zoals geluidsoverlast 's nachts, wordt er samen met Stad Antwerpen gekeken naar mogelijke oplossingen.

Het blijft belangrijk dat we alle studenten zo goed mogelijk vertegenwoordigen. We horen dus graag van je als je frustraties, problemen of suggesties hebt om de universiteit te verbeteren. ■

wat doen ze?

De opleiding Informatica geeft tijdens het semester genoeg te doen: zowel doordeweeks als in het weekend zijn de studenten bezig met lessen, taken en projecten. Deze basis is vereist voor andere vakken later in hetzelfde semester, want zonder kennis van programmeren kan een informaticus niet veel doen. Al dit werk overspoelde studenten in het eerste semester van de eerste bachelor. Docenten onderling zijn niet altijd op de hoogte van taken van andere vakken; zo vielen meerdere grote deadlines samen op één avond. Hier een oplossing voor zoeken was dus een uitdaging voor ons als stuvers Informatica.

Studenten kaartten dit al langer aan bij de individuele vakevaluaties, enquêtes waarin je anoniem feedback kan geven over de lessen van afgelopen semester. Als stuvers Informatica hadden we al snel door dat dit niet de plaats was om dit probleem aan te pakken. Het probleem ontstond immers door de samenstelling van verschillende vakken en lag dus niet aan een specifiek vak op zich.

Gelukkig zetelen sommige stuvers in de Onderwijscommissie Informatica. Hier zitten onder andere verschillende proffen uit de richting samen om bijvoorbeeld de opleiding te bespreken op vlak van inhoud en curriculumwijzigingen; de ideale plaats dus om feedback te geven op de samenstelling van onze richting. We wilden de werklast van het eerste semester van de eerste bachelor verlagen en eventueel deels verschuiven naar het tweede semester, zonder dat de kwaliteit van het onderwijs daardoor achteruitgang.

We bekeken verschillende opties. Als eerste kortetermijnoplossing hebben we voorgesteld om de deadlines beter te spreiden zodat niet alles op eenzelfde moment valt. Dat verlaagde de stress al deels, maar loste de hoeveelheid werk zelf nog niet op.

Op vergaderingen van de Onderwijscomissie bespraken we meer duurzame oplossingen, zoals het verschuiven van een vak naar het tweede semester. Hier stuitten we echter op veel problemen. Zo hadden proffen vaak geen tijd meer in het tweede semester of heb je kennis van vakken al direct nodig bij andere vakken in datzelfde jaar.

Uiteindelijk besloten we om de theorie van het vak Gegevensabstractie- en structuren in het eerste semester te blijven geven en het bijhorende project te verschuiven naar het tweede semester. Met deze aanpassing had iedereen de nodige kennis voor het tweede semester en werd de werkdruk verlaagd.

We hopen dat de opsplitsing van het vak even effectief is als we dachten. Zo niet, zullen we dit dossier blijven opvolgen en gaan we zien wat we kunnen doen om onze richting nog meer te verbeteren. Hopelijk is het non-stop werken nu voorbij en hebben de studenten Informatica toch nog wat tijd om van het studentenleven te kunnen genieten. ■

Als je met dingen zit die De Studentenraad verder kan opvolgen, kan je altijd een berichtje sturen naar onze Facebookpagina of mailen naar studentenraad@uantwerpen.be. Vanaf daar word je doorverwezen naar stuvers die je verder kunnen helpen. Als je liefst zelf uitzoekt wie jou rechtstreeks verder kan helpen, neem je best een kijkje op het stuveroverzicht, dat je ook via onze site terugvindt.

Als je zelf een steentje wil bijdragen om je richting te verbeteren, kan je het stuveroverzicht raadplegen om te zien of jouw opleiding nog vrije posities of een verkiezing aan het begin van het academiejaar heeft.

Surf gerust naar uantwerpen.be/studentenraad als je nog vragen hebt, meer informatie zoekt of om te zien wie jou vertegenwoordigt.

Symphonic City Sounds

tekst: Jeroen Standaert ■ beeld: Jannes Van Goeye

Symphonic City Sounds (SCS), opgericht in 2019, is het symfonisch orkest van UAntwerpen en AP Hogeschool. Na de coronastop vonden we ons ritme terug en konden we in de lokalen van Prinses16 aan een gestaag tempo werken richting een eerste optreden.

Dat kwam er in mei. Ons debuutconcert ging door op de unieke locatie van de Kapucijnenkerk, waar we zowel studenten als toevallige voorbijgangers mochten verwelkomen. De volle kerk zorgde voor een gezellige sfeer die onze muzikanten het beste van zichzelf liet geven. Op het programma stonden werken van Mozart, Delibes, Grieg en Sibelius; een gevarieerd programma dat gesmaakt werd door het al even gevarieerde publiek. Dat konden we nadien uit eerstehand vernemen tijdens de receptie in Agora Caffee.

> Het repertoire is samen met het orkest gegroeid. In het begin van het repetitieproces was het nog niet duidelijk wat de uiteindelijke bezetting voor het concert ging zijn, waardoor het programma nog niet vast lag. Na wat gepuzzel met arrangementen voor de bezetting die we hadden, ben ik samen met de muzikanten tot het definitieve programma gekomen. - Mees, dirigent

Ons orkest bestaat uit een bonte mix van studenten, alumni en andere musicerende enthousiastelingen uit het Antwerpse. Dit zorgt voor een boeiende combinatie van verschillende achtergronden en stijlen.

Tijdens het eerste semester gaan we samen op zoek naar een nieuw repertoire: met welke werken kunnen we onze grenzen verleggen, waar voelen onze muzikanten zich goed bij, welke functie wil iedereen vervullen binnen het orkest?

> Mensen van verschillende leeftijden en studierichtingen vinden elkaar dankzij een gedeelde interesse in muziek, wat de academische en sociale beleving verrijkt. - Paloma, fluit

> Een supertoffe groep vol met gemotiveerde mensen met verschillende en interessante (studie)achtergronden. Ik hoop dat het orkest nog groeit in aantal muzikanten! - Johannes, cello

> Ik ben zelf geen student meer, maar voel me wel een beetje zo. Via het orkest leer ik jonge mensen kennen die heel verschillend zijn, maar eenzelfde liefde voor muziek hebben. - Hazel, viool

> Ik kijk uit naar het nieuwe seizoen! - Rianne, viool

Naast de wekelijkse repetities met dirigent Mees worden er doorheen het jaar een aantal focusrepetities gehouden, waarbij telkens een bepaald facet van het spelen in een orkest onder de loep wordt genomen. Hiervoor wordt beroep gedaan op ervaren muzikanten die ons *tips & tricks* bijbrengen over speelhouding, intonatie, functie in het orkest, enzovoort.

Meespelen met SCS is niet enkel hard werken. Naast de wekelijkse repetities wordt er al wel eens een gezelschapsspel bovengehaald, gaan we uit eten of gewoon op café.

> Ik kwam voor het repertoire en bleef voor de gezelligheid. - Mathias, viool

Wil jij graag meespelen?

We hebben open repetities op zondag 25/09 en 2/10 in Prinsesstraat 16 (boven Universitas).

Houd onze Facebookpagina/Instagram (Symphonic City Sounds) in de gaten voor de concrete locatie.

Neem alvast een kijkje op onze website via deze QR-code!

Antwerpse Studentenharmonie

tekst: Floor Vandevelde ■ beeld: Robin Denis

Wij zijn de Antwerpse Studentenharmonie (ASH), een bruisend orkest voor alle studenten, alumni en Erasmusstudenten van de Antwerpse universiteiten en hogescholen. Om een duidelijker beeld te kunnen geven van wie we zijn en wat we doen, stelden we onze *ASH-ers* enkele vragen over wat hen motiveert en inspireert om muziek te blijven maken tijdens de drukke studentenjaren.

Wat spreekt je het meest aan in de ASH?

> De kans om muziek te spelen terwijl ik weg ben van huis en het leren kennen van nieuwe mensen. - Elly

> De fijne repetities onder leiding van onze sterke dirigent. - Ruben

> De sfeer en het warme gevoel in onze gevarieerde groep. Je wordt met open armen ontvangen en je kan bij iedereen terecht. - Tea

> De diversiteit aan stijlen en nummers maakt de keuze moeilijk, maar onze medley van The Beatles was toch een hoogtepunt qua amusement en intensiteit. - Savannah

> Ik speel graag technische stukken, liefst met een gevoelige, trage passage. - Jinke

Maandagavond kan je ons vanaf 19u30 vinden in Prinses16, ons vast repetitielokaal, gelegen in de universiteitsbuurt. Maar uiteraard doen we ook nog andere activiteiten.

Wat doet de ASH nog behalve repeteren?

> We doen best wel wat activiteiten: een kroegentocht, een quiz, een (repetitie)weekend, een kennismakingsavond en uiteraard ons wekelijks cafébezoek na de repetitie. - Floor

> De quiz is heel plezant! - Pieterjan

> Elk jaar is er een repetitieweekend. Daar krijgen we niet enkel de kans om onze muzikale vaardigheden te verbeteren, maar leren we ook de andere muzikanten beter kennen door de voorziene groepsactiviteiten. ~ Elly

Wat is je favoriete stuk dat je al hebt gespeeld?

> Ik speel graag klassiekere stukken of iets uit een andere cultuur. - Sophie

Wat is je leukste herinnering sinds je in de ASH zit?

> De beste herinneringen heb ik aan de afterparty's in het Hessenhuis na de concerten. - Sophie

> Het repetitieweekend, waar repetitie en spel samenkwamen. We kregen de tijd om moeilijke delen met hulp van anderen te oefenen, maar ook om plezier te maken en de andere muzikanten beter te leren kennen, exact waar de ASH voor staat! - Elly

We kijken uiteraard ook samen naar de toekomst en bouwen samen aan nieuwe ideeën.

Wat zou je graag nog verwezenlijken binnen de ASH?

> Een buitenlandse reis zou de muzikaliteit wel echt naar een hoger niveau tillen, met het aanwezige plezier en groepsgevoel uiteraard. - Savannah

> Het lijkt me wel eens leuk om aan een wedstrijd mee te doen! - Jinke

> Ik zou graag nog meer kleine concerten doen naast ons jaarlijks winter- en lenteconcert zoals de academische opening en ons concert in het MAS. - Tea ■

Speel je een blaasinstrument, percussie of piano en heb je zin om mee te komen spelen? Ook zonder orkestervaring ben je meer dan welkom! Op 3 en 10 oktober houden we onze open repetities, kom gerust eens kennismaken in Prinsesstraat 16 (boven Universitas), van 19u30 tot 21u30. Alle informatie vind je op de website.

De Mimosaurus

tekst: Dominique Geschiere ■ beeld: De Mimosaurus

Wil je eens een training bij De Mimosaurus meemaken? Volg dan de QR-code of houd de socials van De Mimosaurus in de gaten, zo mis je nooit een training!

Is wekenlang repeteren, optreden voor volle zalen en eindeloze teksten uit je hoofd leren niets voor jou, maar voel je je tóch een performer in hart en nieren? Dan is De Mimosaurus misschien wel je ideale club! De club voor improvisatietheater aan UAntwerpen biedt je elke week kans om je scherpe tong en je gevatte humor bij te schaven. Op een ongelooflijk hete zomerdag sprak *dwars* met Arno De Facq en Franz De Mets, respectievelijk *socialemediavlinder* en *evenemens* van *de mimo*.

"We merken dat veel mensen eigenlijk geen flauw benul hebben hoe dat nu werkt, improvisatietheater", aldus Arno. Ik vrees dat ook ik me schuldig maak aan die onwetendheid. "Ja, hoe zit dat nu, gaan jullie gewoon met z'n allen vrolijk het podium op, zonder enige tekst of voorbereiding?", vraag ik schaapachtig. "Eerlijk gezegd doen we niet eens zo veel optredens, meestal één of twee per jaar. Waar het meer om gaat zijn onze wekelijkse trainingen: we willen mensen vooral kennis laten maken met het improviseren, eens goed met elkaar laten lachen en een hecht team creëren. Dat optreden eens in de zoveel tijd is dan eigenlijk slechts een bijzaak."

Franz licht toe hoe zo'n wekelijkse bijeenkomst in z'n werk gaat: "Er zijn altijd een aantal spelers en wat publiek. Dat maakt het ook zo laagdrempelig: je hoeft geen lid te zijn, er is geen inkom, en zelfs gewoon eens vanaf de zijlijn komen kijken mag!"

Arno illustreert waar je dan precies naar kijkt: "We beginnen meestal met spelletjes, om de creatieve geest een beetje op te warmen. De ene keer vragen we een paar willekeurige onderwerpen uit het publiek en doen we daar ons ding mee, de andere keer spelen we raadspelletjes of doen we het format van *Mag ik u kussen?* na. Steeds die willekeurige onderwerpen brengen de nodige hilariteit met zich mee: Arno's favoriete verzoekje uit het publiek ooit was om een scène te spelen over een illegale kinderboerderij. "Dat is nog altijd een *inside joke*, vroeg of laat komt die toch altijd weer ter sprake."

Toch is het niet altijd alleen maar lachen. "Comedy en improvisatie gaan gewoon heel erg goed samen, maar eens in de zoveel tijd komt er ook een hele serieuze of zelfs emotionele scène voorbij." Die serieuzere kant van het improviseren uit zich ook op andere manieren: "De trainingen doe je écht voor jezelf. Zo *on the spot* van alles moeten bedenken, en dat dan ook nog eens in een groep, werkt wonderen voor het zelfvertrouwen. Ad rem heel snel op de ander reageren heeft ook mijn sociale vaardigheden goed gedaan, en het teambuilden en nieuwe mensen leren kennen is ook gewoon heel tof." Franz voegt nog toe: "Eens in de zoveel tijd worden onze trainingen gegeven door professionele coaches; het is dus niet alsof je zomaar van een stelletje *rando's* wat coaching krijgt." Ineens is de georganiseerde chaos van het improvisatietheater me duidelijk: 'we verzinnen wel iets, maar niet zomaar wat.' ■

UKA

tekst: Linde Verheyden ■ beeld: UKA

Het UKA? Dat is natuurlijk het Universitair Koor Antwerpen! Als studenten van Universiteit Antwerpen en omliggende hogescholen komen wij elke week samen om te zingen en plezier te maken, met andere woorden echt een koor voor en door studenten. Wij treden twee keer per academiejaar op met ons groots Winter- en Lenteconcert. Maar leg vooral niet te veel druk op jezelf, want tussendoor gaan wij gewoon gezellig op weekend en stranden we na onze repetities menigmaal in 't Waagstuk, onze favoriete kroeg.

Dus kun je best wel toonvast zingen en ben je het neuriën onder de douche beu? Kom dan eens een kijkje nemen op onze repetities! Wij zijn altijd op zoek naar nieuwe zangers en zangeressen. Elke dinsdag tussen 18:30 en 21:30 repeteren we in het centrum van de studentenbuurt, boven Universitas, onder leiding van gevierd dirigent Dirk De Nef. Op je eerste repetitie leg je een korte stemtest af om te kijken tot welke stemgroep je behoort, dus specifieke koor- of zangervaring is zeker niet vereist.

En misschien wel het beste: zingen bij deze prachtige groep mensen is helemaal gratis! Het enige wat we van je vragen is aanwezigheid en inzet. Maar we moeten ons hier niet blijven verkopen, dus ik geef graag het woord aan enkele leden:

"Joining UKA has indeed enriched my experience abroad: I appreciated how warmly international students were welcomed and made feel at ease. There is something special about singing with people who share your love for music, and I can confidently say that my exchange would have not been the same without UKA." – Andrea, erasmusstudent en bas bij het UKA in 2021-22

"In het UKA kan ik me bezighouden met zang en muziek én leerde ik een toffe, getalenteerde groep mensen kennen. Samen repeteren, liedjes zingen op café en op weekend gaan, hoort daar ook bij! Op het einde van het semester is niets beter dan een knaller van een concert te geven waar je samen zo hard aan hebt gewerkt! Het was mijn eerste 'hobby' ooit en ik kan niet meer zonder!" – Veda, sopraan bij het UKA sinds 2019

"Telkens zie ik jonge mensen hun stem vinden, uit hun schulp komen, leren durven, zichzelf ontplooien en openbaren. Elke repetitie wordt een verslaving waar je de rest van de week naar uitkijkt. Het UKA is een plek waar iedereen welkom en veilig is en onvergetelijke herinneringen maakt. Wij zingen ook enkel *dikke schijven*." – Casper, tenor bij het UKA sinds 2021

"UKA is een groep waar je *no matter what* thuishoort en vrienden voor het leven maakt. Samen zingen verbindt ons zo hard dat je dat voelt in de vriendschappen doorheen de jaren. Bij het UKA is er plaats voor eender wie." – Lotte, alt bij het UKA sinds 2016 ■

Iets voor jou? Smeer je stem, hou onze socials in de gaten, en kom eens langs op onze open repetitiedagen op 4 en 11 oktober. Kans gemist? Geen probleem, in februari kan je opnieuw mee inpikken!

De Bromvlieg

tekst: Tim Vermeiren ■ beeld: Eline Lievens

Instagram: @debromvlieg
Facebook: De Bromvlieg
E-mail: debromvlieg@gmail.com

Kennismakingsmoment: 5 oktober
Audities: 18-19 oktober
We repeteren steeds op woensdag!

Vlak voor de examenperiode van het tweede semester vielen vorig academiejaar twee theaterstukken gespeeld én geregisseerd door studenten van UAntwerpen te bewonderen. Toen een succesvoorstelling van *Zwanemans* me een kopstoot op mijn eerder kritische omhooggetrokken wenkbrauw gaf, had ik best spijt dat ik de week erop had volgeboekt en niet naar *Extreem pittoresk* kon gaan kijken. Het amateurtheater van studentengezelschap De Bromvlieg verdient in ieder geval aandacht.

Zwanemans werd geregisseerd door Marthe Engelen. Echt nieuw in de theaterwereld is ze niet: "Ik doe al amateurtheater sinds ik klein ben en heb al met veel verschillende regisseurs samengewerkt." Toch was dit het eerste grote project voor de studente Engels-TFL (*Theater-, film- en literatuurwetenschappen, n.v.d.r.*). "Ik had al wel eens een klein projectje gedaan met een poëziegroep en voor corona speelde ik ook al een stuk bij De Bromvlieg als acteur, maar zo veel verantwoordelijkheid was nieuw voor me. Ik zie mezelf niet als groot leiderstype, maar gelukkig ging het supervlot."

Het *Zwanemans* dat we te zien kregen was een stuk van Koen De Graeve. "Ik heb niet veel aan de tekst zelf aangepast, vooral ingekort en waar nodig wat aan elkaar geschreven." Daarnaast moest Marthe als regisseur de acteurs selecteren. "Ik heb de acteurs eigenlijk redelijk hard *getypecast*," geeft ze toe, "maar toch heeft iedereen zich de rol eigen gemaakt. Ik ben blij dat ik iedereen zo veel mogelijk heb laten doen en maar zag wat er zou gebeuren, want dat heeft gewerkt." Hoe goed dat had gewerkt kwam Marthe te weten bij de première. "In de *generale* was ik echt blij hoe goed iedereen in hun rol zat, maar *de moment* dat er een werkelijk publiek bij zat, speelde iedereen beter dan ooit. Het klinkt cliché, maar dat contact met het publiek heeft echt iets magisch."

Marthe beaamt nog een ander cliché: dat elke voorstelling een ander stuk is. "De ene keer vergat iemand een jas; de andere keer brak een van de houten zwaarden in de vechtscène. Er komt elke voorstelling ook een ander publiek kijken dat altijd op een eigen manier reageert. Als je publiek in een deuk ligt bij een bepaalde scène, trek je die misschien net wat langer door." Dat het een stuk met veel humor betrof, hielp volgens Marthe veel om het stuk in goede aarde te laten vallen. "Als je een avond hebt gelachen, ben je sowieso tevreden. Het was wat dubbel om die lovende kritiek te krijgen, uiteindelijk speel je voor medestudenten en familie. Die gaan niet komen zeggen dat ze het barslecht vonden, hè."

Hoe dan ook is het een prestatie om driemaal een volle zaal te trekken. Ik vraag Marthe hoe zo'n succes tot stand komt. "In het officiële draaiboek staat dat het bestuur eerst een regisseur kiest die een project voorstelt. Degene die gekozen wordt doet vervolgens audities voor acteurs. In mijn geval ging het na corona iets informeler, maar nu er meer interesse is, zal ik ook opnieuw moeten kandideren, ik hoop echt dat ik het opnieuw mag doen. Op zich vind ik het te officieel om met audities te werken, maar je wil natuurlijk geen mensen halverwege uitvallen uit desinteresse. Ervaring is daarom minder een vereiste dan passie, voor twee van onze vijf acteurs was het nu ook de eerste keer dat ze op een podium stonden."

Daarna is het werken geblazen, al blijft er bij De Bromvlieg ook genoeg tijd voor ontspanning. "Ik vind dat er weinig meer verbindend is dan theater, iedereen stelt zich kwetsbaar op. Het heeft me in mijn eerste jaar zelf enorm geholpen om terecht te komen in een groep mensen waarin ik me echt thuis voelde. Samen met je medestudenten theater maken is echt een unieke ervaring." ■

Zoals je hebt kunnen lezen is er in en rond de universiteit genoeg voorhanden om je de grauwe collegezalen te doen vergeten. Wil je de kat nog even uit de boom kijken, voel je niets voor al dat studentikoze gedoe óf heb je simpelweg meer vrije tijd dan je lief is? Goed nieuws: je studeert nu in 't Stad! Niet voor niets zeggen de dikke nekken die hier wonen dat alles erbuiten *parking* is: ook buiten de universiteit valt hier meer dan genoeg te beleven. Speciaal voor de student die nog niet weet waar te beginnen, geven onze redactieleden hun lievelingsplekjes prijs.

stekjes in 't Stad

beeld: Dominique Geschiere, Pebbles Antonissen, Amber Peeters, Margaux Albertijn

Hanne - de Scheldekaaien

Mijn mooiste herinneringen in Antwerpen spelen zich af aan de kaaien: picknicken met vriendinnen, een eerste kus bij het kijken naar de lichtjes van de Schelde, een sneeuwman bouwen naast Het Steen of rustig een boek lezen bij de zonsopkomst. De mogelijkheden zijn eindeloos en wat je ook kiest, het wordt tien keer beter dankzij het prachtige uitzicht en de rustgevende golfjes. De kaaien zijn waarschijnlijk de enige plek in Antwerpen waar je een open zicht hebt zonder daarvoor naar het topje van een gebouw te moeten gaan. Als je als student de hele dag binnen zit achter boeken of schermen is het cruciaal om af en toe van een mooi uitzicht te gaan genieten. Zeker bij zonsondergang met een lekker drankje erbij is het voor mij het toppunt van Antwerpse sfeer.

Tim - Hendrik Consciencepleinplein

Weinig plekken zijn zo zelfbewust als *'t Consiäansplain*. Nogal wat sinjoren, waaronder ondertekende, vinden het een van de *schoonste* pleintjes van Antwerpen. Het zijn vooral zij die overdag de barok in al haar vanzelfsprekendheid laten zijn en de weinige gapende toeristen een bedenkelijk oog toewerpen. 's Nachts transformeert het plein in een mooie maar evengoed typische ontmoetingsplaats voor niet-al-te-stiekeme jointjesrokers en *carahijsers*. Als je het pleinhangen ontgroeid bent, kan je terecht in onder meer De Zwaan, een van de zeldzame cafés waar je studentenkorting krijgt op zowel de heerlijke tapbieren als de matige cocktails. De smalle, kronkelende straatjes rond Hendrik Consience's standbeeld zijn eigenlijk nog gezelliger dan het plein zelf. In de Wijngaardstraat vind je onder meer Dogma, kandidaat voor beste cocktailbar van Antwerpen, terwijl je in de Hoofdkerkstraat dan weer The Playground, een vaste waarde voor boardgameliefhebbers, vindt.

Edith - de hedendaagse kunststrook in (Nieuw-) Zuid

Begrijp jij iets van moderne kunst? Als de drang om jezelf in de kunstwereld onder te dompelen een feit wordt, verdient de rij musea en galerijen, gewijd aan min of meer hedendaagse kunstenaars en te vinden in het stuk Antwerpen waar Zuid en kaaien elkaar ontmoeten, zeker je aandacht. Het is een uitstekende plek voor een uitstap met vrienden waarbij je samen een kunstwerk bewondert, "Snap jij het?" tegen elkaar fluistert en de ogen wijd openspert bij het zien van een prijskaartje. Wie weet bak je er nadien toch iets van! Liever bewegend beeld? Voor de filmliefhebbers ligt Cinéma Lumière in buurt, in het gebouw van fotomuseum FOMU. Mocht de hedendaagse kunstwereld je allemaal te veel worden, kan je van iets fris en het uitzicht genieten op het dak van het gebouw.

FOMU Antwerpen
Waalsekaai 47
Open van di-zo 10:00-18:00

Margaux - Viggo's

Iets buiten de studentenbuurt vind je het De Coninckplein, een plein waarvan de reputatie zelden het bruisende volksleven omvat. Zo zijn er regelmatig buurtfestivals met livemuziek. Elke derde zondag van de maand vindt er ook het Strip- en Boekenplein plaats, een boekenmarkt met een berg aan tweedehands boeken die je om een nieuwe thuis smeken. Ook stadsbibliotheek Permeke verkoopt hun afgevoerde boeken en strips daar aan een spotprijsje. Toch is het plein ook de moeite waard wanneer enkel de onvermoeibare basketbalspelers het plein bewaken: De Coninckplein 21 huist koffiebar Viggo's. Tim, de eigenaar, heeft een hart voor koffie en voor de buurt, wat voor een knus plekje in Antwerpen-Noord heeft gezorgd waar iedereen een tijdelijk thuis kan vinden in de kabbelende gesprekken en de gemoedelijke atmosfeer. Zelf drink ik geen koffie, iets waardoor ik op het eerste gezicht niet naar een *specialty coffeebar* zou moeten gaan, maar kijk, de barista's doen niet aan uitsluiting en zetten een thee voor me met evenveel zorg als de ellenlange lijst aan koffies die Viggo's in zijn oeuvre heeft.

Viggo's
De Coninckplein 21
open van ma-vrij 08:30-18:00, za-zo 10:00-18:00

Pebbles - de Bolivarplaats

Wil je de kans om die ene ambetante medestudent tegen het lijf te lopen verkleinen? Maak dan eens een tripje naar de Bolivarplaats op Het Zuid! In de schaduw van het Vlinderpaleis, tussen tal van andere cafeetjes en eetplekjes, vind je mijn favoriet: Café Boekowski. Ik ontdekte het buurtcafé met muren vol boeken pas deze zomer en ben er nu al niet meer weg te krijgen. Genietend van één van de vele alcoholvrije opties komt mijn innerlijke Belle naar boven en droom ik weg bij alle titels in de kast. Het hoeft zelfs niet bij dromen te blijven! Café Boekowski is namelijk een boekenruilcafé. Niet zo'n hart voor boeken? Haal op vijf minuutjes wandelen een heerlijk bolletje ijs bij Gelato Factory en smul het, zittend op de trappen van het nieuwe justitiepaleis, op. Want dat ijs het superieure voedsel is, daar is geen rechtszaak voor nodig.

Café Boekowski
Bolivarplaats 4
open do-vrij 16:00-00:00, za 13:00-00:00, zo 13:00-23:00

Jana - Den Botaniek

In een wereldstad als Antwerpen kan het soms zeer druk worden: niet gek dus, dat je soms even een rustig onderkomen wil vinden. De niet zo heel geheime parel van Antwerpen is de botanische tuin: de ideale plek om even de drukte van de stad achter je te laten, een goed boek te lezen of even rond te wandelen tussen de koele schaduw van de bomen en planten. Dat zijn niet je doorsnee eiken die je in het plaatselijke bos vindt trouwens: het wemelt er van de exotische bloemen, struiken en kruiden. In de serre staat bijvoorbeeld een verzameling aan cactussen en uitheemse planten. Helaas is deze momenteel gesloten voor het publiek, maar dankzij de grote ramen kan je toch eens binnenkijken. Ook de meer dan tweeduizend kruiden hebben een eigen verhaal: aanvankelijk werd deze tuin gebruikt door het nabijgelegen ziekenhuis voor de kweek van geneeskrachtige planten. Al deze wildvreemde planten, kruiden en bomen geven je het gevoel dat je even op vakantie bent in eigen land.

Plantentuin Den Botaniek
Leopoldstraat 24
Open in de zomertijd van 08:00 tot 20:00, in de wintertijd van 08:00 tot 17:30

Amber - de Voetgangerstunnel

Ik vraag me af of Antwerpenaren zulke dikke nekken hebben omdat ze continu naar boven kijken om al het moois van de stad in zich op te nemen. De gevels op de Grote Markt, de imposante toren van de kathedraal, al de hijskranen die dingen aan het afbreken en opbouwen zijn... er valt altijd wel iets te zien. Jammer dat dat je afleidt van een van de leukste plekjes van de hele stad, dat zich onder de grond bevindt: de Voetgangerstunnel. Die verbindt de twee oevers van de Schelde: het oude centrum en Linkeroever. Het is niet alleen een fantastisch plekje om eens ouderwets mensen te kijken, het is ook een van mijn favoriete fotolocaties. Ik vind het heerlijk om de monumentale houten roltrappen af te dalen en te genieten van vijfhonderd meter aan blauwe en witte tegeltjes. Probeer eens een stuk of dertig rondjes te draaien als je het midden hebt bereikt; je weet nooit waar je uitkomt!

Je vindt de ingangen van de Voetgangerstunnel aan de stadscentrumkant aan het Sint-Jansvliet, aan de linkeroever op het Frederik van Eedenplein. Elke dag geopend, 24/7, 365 dagen per jaar (de roltrappen staan 's nachts wel uit!)

Dominique - De Muze

Ahh, de universiteit. De plek waar het wemelt van de toekomstige advocaten, chirurgen, wereldleiders en onderzoekers, de créme de la créme van de gegoede burgerij, de culturele fijnproevers. Zou je denken. Nee, je hebt het mis: de culturele vorming van de Vlaamse student bestaat toch vooral uit twerken op Traag van Bizzey in een willekeurig brak café in de universiteitsbuurt. Niets mis mee natuurlijk: op het juiste moment, op de juiste plaats is een diepvriespizza oneindig veel beter dan een sterrendiner en na acht pinten heb ook ik meer behoefte aan Laat de zon in je hart dan aan de Matthaüs-Passion. Als ik dan toch eens mooie muziek wil horen, een fijn decor wil bewonderen óf aanstellerig verfijnd wil lopen doen, zou je me best eens op een dinsdagavond in De Muze kunnen terugvinden. Dan staat er namelijk elke week steevast een jazzband het bijna zestig jaar oude café volledig plat te improviseren. Ga zeker eens op een hete zomeravond op de tweede verdieping aan een tafeltje bij het raam zitten; even waan je je ergens halverwege de vorige eeuw.

Jazzcafé De Muze
Melkmarkt 15
open zo-do 11:30 tot 01:00, vrij-zat tot 03:00

De Rode Loper

tekst: Sander Pouliart

In het jaar 2000 trokken twee Antwerpse studenten naar Bulgarije om deel te nemen aan het wereldkampioenschap studentenschaken. Ze studeerden aan het RUCA, één van de voorlopers van onze universiteit. Ze waren zeker niet de sterkste spelers op het toernooi en uiteindelijk kwam geen van beide in de buurt van de wereldtitel. Je vraagt je dan allicht ook af waarom je over de uitstap van twee schakende studenten leest. Het antwoord is vrij simpel: deze studenten gingen schaken met de steun van de toenmalige rector en de universiteit.

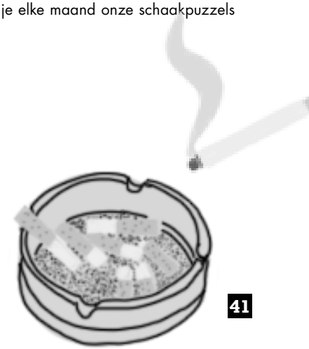
Het begin van het academiejaar 2022-2023 is een symbolisch moment om terug te kijken op dat WK. Dit jaar gaat het wereldkampioenschap studentenschaken immers door op onze universiteit! De kans is aanzienlijk dat op het moment dat jij dit leest de best schakende studenten ter wereld hun tegenstanders elkaar schaakmat proberen te zetten in de gebouwen waar jij binnenkort je eerste lessen zal volgen. Al zijn het lang niet de enige spelletjes schaak die dit jaar op onze universiteit zullen gespeeld worden.

Vorig jaar nog schreef ik in *dwars* dat we met De Rode Loper eindelijk een schaakclub hadden opgericht. We zouden schaken in de breedst mogelijke zin tot bij de studenten brengen en hiermee mensen van alle hoeken van de universiteit samenbrengen. Het waren grootse voornemens die we een jaar later vol trots geslaagd kunnen noemen.

Week na week konden we rekenen op enthousiaste schakers. Samen met hen deden we doorheen het jaar elke mogelijke schaakactiviteit die we konden bedenken, van lezingen tot simultaans door schaakmeesters en van echte toernooien tot gewone clubavonden waar je tegen een paar vrienden of medestudenten kon schaken. Elke week kwamen er nieuwe spelers en zoals we hoopten kwamen studenten uit alle hoeken van de universiteit samen. Hiermee bereikten we precies wat we voor ogen hadden: schaken kreeg terug een vast plekje op deze universiteit. Net zoals rector Decleir 20 jaar geleden een paar schakers samenbracht, kunnen spelers nu bij De Rode Loper terecht.

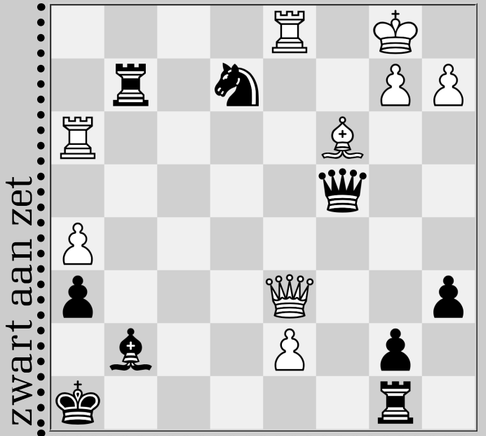
Ook dit jaar mikken we weer hoog. Als het jongste lid van de Belgische schaakbond zullen we het dit jaar opnemen tegen andere Belgische clubs. We zullen zelfs naar toernooien trekken met zij die altijd al eens in een schaaktoernooi wilden spelen. Daarnaast zullen we uiteraard elke week weer van de partij zijn op de campus, waar we jullie graag verwelkomen. Daarbovenop zie je elke maand onze schaakpuzzels hier, in *dwars*! ■

puzzel pagina

Zoals je vast al van kindsbeen af is verteld, is een *dwars* lezen een teken van uitzonderlijk intellectueel vermogen. Ja, iedereen weet dat, daar heb je geen bronvermelding voor nodig. Het is heus niet dat wij van de redactie graag aan *gatekeeping* doen, maar we vinden het daarentegen wel leuk (intellectueel gezien dan, je weet wel) om eens te zien of dat klopt. Geen zorgen, iemand anders neemt wel notities.

L	O	O	T	S	I	P	L	W	Z	T	Q	G	K	I
V	B	X	J	V	G	A	W	F	C	G	K	L	B	Y
X	K	L	G	N	B	J	I	N	K	I	E	A	U	P
K	Q	S	N	F	S	R	X	Q	F	J	O	T	Q	N
U	Y	E	H	C	U	O	L	C	F	Z	Z	S	U	O
R	E	G	I	U	T	E	G	B	J	E	R	F	A	T
D	S	S	M	X	N	L	F	P	N	L	E	E	E	I
F	V	A	V	X	C	V	Q	X	P	I	D	I	R	T
A	L	U	P	O	L	I	T	I	E	N	N	D	U	I
R	E	V	I	T	C	E	T	E	D	G	O	T	B	E
E	B	L	W	I	U	X	I	M	O	O	R	D	D	B
G	C	R	G	S	M	E	E	R	G	E	L	D	N	L
N	N	K	L	Z	Y	X	R	B	F	F	T	Z	X	O
I	H	V	E	R	G	R	O	O	T	G	L	A	S	K
V	R	E	W	U	O	H	C	S	K	J	I	L	C	R

zwart aan zet

mat in vier

woordzoeker

bureau
getuige
louche
onderzoek
smeergeld
detective
gijzeling
moord
pistool
vergrootglas
diefstal
lijkschouwer
notitieblok
politie
vingerafdruk

sudoku

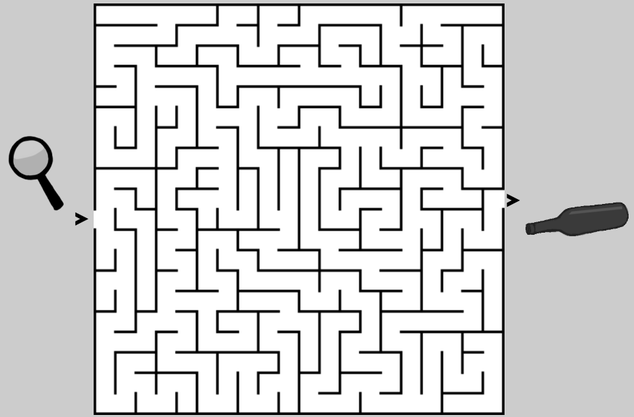
	8					7		
1	9	2			7		8	
6			1		3			
3	7	5	2		1			
			3		6	2	9	7
			9		5			4
	6		4			8	7	1
		1					5	

2			8			9		
	6	3	7		5	2	1	
			6				5	
		2	3					5
	1						4	
6					8	7		
	7				9			
	8	9	1		7	3	2	
		6			4			9

dool

Iemand heeft een fles achtergelaten op de plaats delict! Heeft een van onze recherches een stiekem drankprobleem? Is het misschien een waardeloos stuk vuil van een achteloze voorbijganger? Of dan tóch het broddelwerk van een vergeetachtige moordenaar? Help onze detective alvast een handje met het verzamelen van de vingerafdrukken, dan komen we er snel genoeg achter!

hof

DOORBRAKEN

MEER DAN WAT GAL

ga niet studeren

vomateur: Matthias Vangenechten ■ beeld: Joke De Wilde

De hoofdredactie vertelde me dat deze column verschijnt in een *dwars*-editie die als gids dient voor het verse blik eerstejaarsstudenten dat jaarlijks wordt opengetrokken. Onderliggende boodschap: het zou sympathiek zijn een mening te ventileren die hen niet afschrikt, liefst zelfs een tikkeltje goede moed geeft. Misschien door het geven van tips, want tips zijn sympathiek. Ik heb slechts één tip, maar ineens wel een hele goede. Eentje die alle andere tips overbodig maakt: ga niet studeren.

Een jaar geleden ben ik opnieuw beginnen studeren. Ik ben niet trots op mezelf. Ik ben het voorbeeld van hoe het niet moet. Ik weet het en ik wil je overhalen niet dezelfde fout te maken. Ga niet studeren.

Waarschijnlijk ben je naar infomomenten geweest met standjes bevolkt door mensen die zo hard glimlachten dat hun mondmasker doormidden scheurde. Je hebt er te horen gekregen hoe belangrijk studeren is, dat er zoiets bestaat als een studentenleven en glimlach glimlach. Het klopt. Er bestaat zoiets als een studentenleven en van studeren word je slim. Slimme mensen maken gebruik van domme mensen. Ga niet studeren.

Ik weet welke beproevingen je zal doormaken. Een jaar lang bepalen kleurtjes je bewegingsvrijheid. Laat dat goed tot je doordringen. Je zit op de middelbare schoolbanken. Je snakt naar zelfstandigheid. En daar is eindelijk het grote moment. Je gaat naar de universiteit. Geen schoolreglementen meer die kort na de eerste schoolstrijd voor het laatst zijn geactualiseerd. Maar wel communicatie in kleurtjes. Ga niet studeren.

Studenten horen al meer dan een jaar dat ze moeten volhouden. Bij het begin van het academiejaar zal een decaan je glunderend vertellen dat dit academiejaar onder vrijwel normale omstandigheden zal verlopen en na een maand zal alles rood kleuren. Dit zijn de nieuwe normale omstandigheden. Dat betekent online lessen. Blackboard Collaborate. Je hoeft het niet te kennen om te huiveren. Doe het jezelf niet aan. Ga niet studeren.

Het jaar zelf dan. Zuipen, in coma liggen of veel dodelijker: om halfnegen les moeten volgen. Nieuwe mensen leren kennen van wie je later nooit nog zult horen. Of, ingeval virologen na een haast onopgemerkt zomerreces weer hun tenten opslaan in de nieuwsstudio's, geen nieuwe mensen leren kennen en eenzaam op je kot wegkwijnen verstopt achter een almaar hogere stapel online lessen die je al had moeten bekeken hebben, maar ja. Wees lief voor jezelf. Ga niet studeren.

Je hebt examens. Op familiefeestjes ga je ofwel lijdend ten onder omdat je vier buizen aannemelijk moet maken ofwel ben je de snoever die voor alle vakken is geslaagd met als laagste notering een 13 omdat je maar twee dagen de tijd had voor het examen waarvan anderhalve dag verdampte door het bekampen van een migraineaanval. Je bent tot hier geraakt in deze column, dus het lijdt geen twijfel dat jij tot de tweede groep behoort. Zo wil je niet worden. Zo wil je niet zijn. Ga niet studeren.

Er zijn geen verzachtende omstandigheden. Ga niet studeren.

Er zijn bijna geen verzachtende omstandigheden. Ga niet studeren tenzij het is om overvloedig de tijd te hebben om voor dwars te schrijven, te lay-outen of de taalfouten in mijn stukken te zoeken. Dan kan ik studeren alleen maar aanraden. Je belandt op een fijne redactie die je alle vrijheid gunt om je creatieve talenten bot te vieren. Deze alinea schreef ik onder het dwingend oog van de hoofdredactie. ■

1

"Welkom studenten in het nieuwe schooljaar 2022-2023."

2

3

"Become Dean", they said, "It'll be fun", they said.
1 gebouw in brand, vrije meningsuiting racistische proffen, drugskwekende conciërge, niet-luisterende verenigingen en niemand die u mag, later

4

red herring

het laatste woord

tekst: Dominique Geschiere ■ beeld: Amber Peeters

Je zal het maar voorhebben: het ligt op het puntje van je tong en toch kan je er niet opkomen. Dat ene woord ontglipt je keer op keer. Ook dit jaar schiet *dwars* alle schlemielen in zulke navrante situaties onverdroten te hulp. Maandelijks laten we ons licht schijnen op een woord waar de meest vreemde betekenis, de meest rocamboleske herkomst of de grappigste verhalen achter schuilgaan. Deze editie happen we naar de *red herring*.

Ik richt me even tot jou, speurneus in opleiding. Je hebt langzamerhand het hele boekje doorgewerkt, misschien zelfs hier en daar het een en ander genoteerd, alle interviews die wij hebben afgenomen bestudeerd… Begin je het een beetje door te krijgen? Is het criminele landschap van postcode 2000 en omstreken, en alle bijbehorende ongure heerschappijen en *femmes fatales* eindelijk op je netvlies gebrand? Wel, je zal je vast heel voldaan voelen, honderden alomvattende theorieën in je hoofd over wat het meisje op de cover is overkomen. Slecht nieuws, groentje. Er is één ding wat ik je nog niet heb verteld.

Als je 't mij vraagt is die oude, mopperende detective van pagina 4 voor geen cent te vertrouwen. Zeg nou zelf, eerst cynisch snuiven over de vergankelijkheid van het studentenleven en daarbovenop nog eens het halve praesidiumlandschap van de universiteit verdacht maken, om dan vervolgens heel selectief een paar jolige interviewtjes te houden met een aantal daarvan, is dat niet wat vreemd? En die interviewees zouden dan wel ineens uit goed hout gesneden moeten zijn? Dit riekt naar haring, groentje. Rode haring, om precies te zijn.

Ahh, ik zie aan je forensische frons dat je nog niet helemaal mee bent. Ik zal het je uitleggen. Erg lang geleden, toen ons politiekorps nog aangewezen was op speurhonden en vergrootglazen in plaats van al die nieuwerwetse *DNA-dinges* die ze daar in het lab uitvoeren, wilde er nog wel eens een schurk het bos inrennen om aan ons te ontkomen. Natuurlijk waren onze speurhonden de slechtste niet, maar dat kregen de recidivisten langzamerhand ook in de smiezen. Toen kwam de haring. Dat we op elke vierkante meter bos een haring vonden was al erg genoeg, maar na een paar mislukte ontsnappingspogingen kwamen die schelmen op het idee om de visjes te roken, waar die rode kleur dus vandaan kwam. Wat denk je? Jarenlang glipte het gespuis ons door de vingers omdat onze honden geen neus meer hadden voor lichaamsgeur. Ze zochten alleen nog maar naar die verdomde haring.

En ik zweer het je, dat misleiden en ons op een verkeerd spoor zetten, dat is precies wat m'n collega nu ook aan het doen is. Het is allemaal één groot rookgordijn, alles wat hij je heeft proberen wijs te maken. Dus geef je notitieboekje maar hier, dat heb je écht niet meer nodig. Die aantekeningen zijn toch allemaal niets meer waard, en… Oh, momentje, deze moet ik even opnemen, 't is dringend!

Met de politiechef? Ja nee nee, 't is allemaal geregeld. Hij heeft niets in de gaten, echt niet! Nee nee, wees niet bang. Okee, bel je snel terug, *ciao*.

Goed, waar waren we? Oh ja, dat notitieboekje, lever dat dus maar in. ■

poëzie

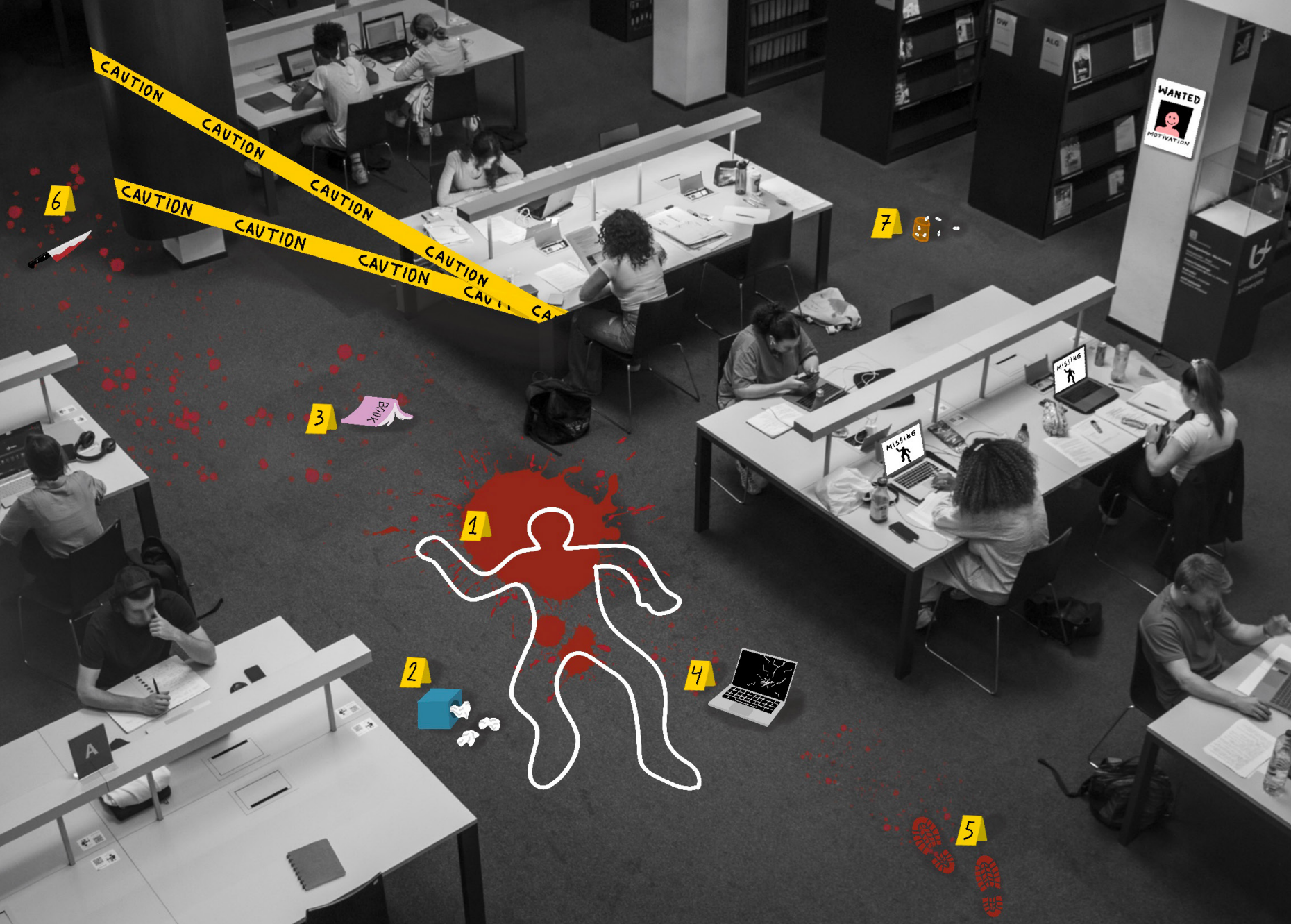
tekst: Benjamin Heirbaut ■ beeld: Amber Peeters

de Keizer van Caffeïn

naar 'The Emperor of Ice Cream'
van Wallace Stevens

Roep hem die filtersigaretten rolt,
de bewalde, tot hier. Zeg hem
in keukenkopjes geurend gruis te malen,
ons te wapenen tegen de wrange nasmaak van
een zonsopgang. Laat stelletjes
de geijkte formules van het goed humeur herhalen
en laat de radio het journaal spelen voor de kat.
Laat wat komt al geweest zijn voordien.
De enige keizer is de keizer van caffeïn.

Neem uit de badkamerkast,
die met in de spiegel een barst, het potje
dagcrème, dat kwam bij een ongelezen tijd-
schrift, en smeer hem over je gezicht.
Als de jonge kraaienpoten nog steeds zichtbaar zijn
Dan tonen ze hoe moe we zijn, en kwetsbaar.
Laat nooit achter je masker zien.
De enige keizer is de keizer van caffeïn.

CAUTION
CAUTION
CAUTION
CAUTION
CAUTION
CAUTION
CAUTION
WANTED
MOTIVATION
MISSING
MISSING
BOOK
1
2
3
4
5
6
7